

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

62. årgang

12. august 2019

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2019/C 270/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2019/C 270/02	Sag C-458/15: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. juni 2019 — straffesag mod K.P. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Saarbrücken — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — bekæmpelse af terrorisme — restriktive foranstaltninger truffet over for visse personer og enheder — indefrysning af midler — fælles holdning 2001/931/FUSP — artikel 1, stk. 4 og 6 — forordning (EF) nr. 2580/2001 — artikel 2, stk. 3 — afgørelse fra Rådet om opretholdelse af en organisation på listen over personer, grupper og enheder, der er involveret i terrorhandlinger — gyldighed).....	2
2019/C 270/03	Sag C-612/16: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 19. juni 2019 — C & J Clark International Ltd mod Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (anmodning om præjudiciel afgørelse fra First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Det Forenede Kongerige) (Præjudiciel forelæggelse — antidumping — fortolkning og gyldighed af forordninger om genindførelse af antidumpingtold efter Domstolens afsigelse af en dom om ugyldighed — retsgrundlag — ikketilbagevirkende kraft — foreldelse).....	3

DA

2019/C 270/04	Sag C-591/17: Domstolens dom (Store Afdeling) af 18. juni 2019 — Republikken Østrig mod Forbundsrepublikken Tyskland (Traktatbrud — artikel 18 TEUF, 34 TEUF, 56 TEUF og 92 TEUF — en medlemsstats lovgivning, hvorefter personbiler pålægges afgift for anvendelse af infrastrukturen — situation, hvor ejere af køretøjer, der er indregistreret i denne medlemsstat, fritages for motorkøretøjsafgiften med et beløb svarende til infrastrukturafgiften)	4
2019/C 270/05	Sag C-607/17: Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. juni 2019 — Skatteverket mod Memira Holding AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta förvaltningsdomstolen — Sverige) (Præjudiciel forelæggelse — selskabsskat — koncerner — etableringsfrihed — fradrag af et ikke-hjemmehørende datterselskabs underskud — begrebet »endelige underskud«— fusion ved moderselskabets overtagelse af datterselskabet — lovgivning i datterselskabets hjemstat, der kun giver ret til fradrag af underskud i forbindelse med fusion til den enhed, der har lidt disse underskud)	5
2019/C 270/06	Sag C-608/17: Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. juni 2019 — Skatteverket mod Holmen AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta förvaltningsdomstolen — Sverige) (Præjudiciel forelæggelse — selskabsskat — koncerner — etableringsfrihed — fradrag af et ikke-hjemmehørende datterselskabs underskud — begrebet »endelige underskud«— anvendelse på et datterdatterselskab — lovgivning i moderselskabets hjemstat, som kræver, at datterselskabet skal være ejet direkte — lovgivning i datterselskabets hjemstat, som begrænser modregning af underskud og forbyder dette i likvidationsåret)	6
2019/C 270/07	Sag C-660/17 P: Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. juni 2019 — RF mod Europa-Kommissionen (Appel — annullationssøgsmål — fremsendelse af stævningen pr. telefax — indlevering uden for fristen af originaleksemplaret af stævningen til Rettens Justitskontor — forsinket postbefordring — begrebet »omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure«)	7
2019/C 270/08	Sag C-682/17: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. juni 2019 — ExxonMobil Production Deutschland GmbH mod Bundesrepublik Deutschland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Berlin — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — miljø — direktiv 2003/87/EF — ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner — anlæg til behandling af naturgas — genvinding af svovl — »Claus-processen«— produktion af elektricitet på en sekundær installation — varmeproduktion — udledning af indeholdt kuldioxid (CO ₂) — artikel 2, stk. 1 — anvendelsesområde — bilag I — aktivitet i form af »forbrænding af brændsel«— artikel 3, litra u) — begrebet »elektricitetsgenerator«— artikel 10a, stk. 3 og 4 — overgangsordning for harmoniseret gratistildeling af emissionskvoter — afgørelse 2011/278/EU — anvendelsesområde — artikel 3, litra c) — begrebet »varmebenchmark delinstallation«)	7
2019/C 270/09	Sag C-1/18: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. juni 2019 — »Oribalt Rīga« SIA, tidligere »Oriola Rīga« SIA mod Valsts ieņēmumu dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Augstākā tiesa — Litauen) (Præjudiciel forelæggelse — toldunion — forordning (EØF) nr. 2913/92 — artikel 30, stk. 2, litra b) og c) — forordning (EØF) nr. 2454/93 — artikel 152, stk. 1, litra a) og b) — angivelse af varers toldværdi — begrebet »lignende varer«— lægemidler — hensyntagen til alle faktorer, som kan have indvirkning på det omhandlede lægemiddels økonomiske værdi — frist på 90 dage, inden for hvilken de indførte varer skal være solgt i Den Europæiske Union — præceptiv frist — manglende hensyntagen til rabatter)	8
2019/C 270/10	Sag C-41/18: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 19. juni 2019 — Meca Srl mod Comune de Napoli (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale della Campania — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — offentlige kontrakter — direktiv 2014/24/EU — artikel 57, stk. 4, litra c) og g) — indgåelse af offentlige tjenesteydelseskontrakter — fakultative udelukkelsesgrunde fra deltagelse i en udbudsprocedure — alvorlig forsømmelse i forbindelse med udøvelsen af et erhverv, der sår tvivl om den økonomiske aktørs integritet — en tidligere kontrakts ophævelse som følge af mangler i forbindelse med dens gennemførelse — anlæggelse af et søgsmål, som forhindrer den ordregivende myndighed i at tage stilling til misligholdelsen af kontrakten, inden retssagen er afsluttet)	9

2019/C 270/11	Sag C-72/18: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 20. juni 2019 — Daniel Ustariz Aróstegui mod Departamento de Educación del Gobierno de Navarra (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado Contencioso-Administrativo no 1 de Pamplona — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — direktiv 1999/70/EF — rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP — § 4, stk. 1 — princippet om ikke-diskrimination — den offentlige undervisningssektor — national lovgivning, hvorefter et løntillæg udelukkende tildeles undervisere, der er ansat inden for rammerne af et tidsbegrænset ansættelsesforhold som fastansatte tjenestemænd — udelukkelse af undervisere, der er kontraktansatte på forvaltningsretligt grundlag med tidsbegrænset ansættelse — begrebet »objektive forhold«— kendetegn, som er uløseligt forbundet med stillingen som fastansat tjenestemand)	10
2019/C 270/12	Sag C-100/18: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 20. juni 2019 — Línea Directa Aseguradora SA mod Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse — ansvarsforsikring for motorkøretøjer — direktiv 2009/103/EF — artikel 3, stk. 1 — begrebet »færdsel med køretøjer«— materiel skade på en bygning forårsaget af en brand i et køretøj, der var parkeret i bygningens private garage — den lovpligtige forsikrings dækning)	11
2019/C 270/13	Sag C-291/18: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 20. juni 2019 — Grup Servicii Petroliere SA mod Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor og Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel București — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse — det fælles merværdiafgiftssystem (moms) — direktiv 2006/112/EF — artikel 148, litra a) og c) — fritagelse i forbindelse med internationale transporter — levering af offshore jackup-boreplatforme — begrebet »fartøjer, som anvendes til sejlads i rum sø«— rækkevidde)	12
2019/C 270/14	Sag C-404/18: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 20. juni 2019 — Tine Vandebon, Jamina Hakelbracht og Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen mod WTG Retail BVBA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeidsrechtbank Antwerpen — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — direktiv 2006/54/EF — ligebehandling af mænd og kvinder — adgang til beskæftigelse og arbejdsvilkår — artikel 24 — beskyttelse mod viktimiseringsforanstaltninger — afslag på at ansætte en ansøger på grund af hendes graviditet — arbejdstager, der er indtrådt til fordel for denne ansøger — afskedigelse af arbejdstageren)	12
2019/C 270/15	Sag C-313/19 P: Appel iværksat den 15. april 2019 af Associazione Nazionale GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione GranoSalus) til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Første Afdeling) den 14. februar 2019 i sag T-125/18, Associazione GranoSalus mod Kommissionen	13
2019/C 270/16	Sag C-336/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Grondwettelijk Hof (Belgien) den 18. april 2019 — Centraal Israëlitisch Consistorie van België m.fl., Unie Moskeeën Antwerpen VZW, Islamitisch Offerfeest Antwerpen VZW, JG, KH, Executief van de Moslims van België m.fl., Coördinatie Comité van Joodse Organisaties van België, Section belge du Congrès juif mondial og Congrès juif européen VZW m.fl., intervenienter: LI, Den flamske regering, Den wallonske regering, Kosher Pultry BVBA m.fl. en Centraal Israëlitisch Consistorie van België m.fl. og Global Action in the Interest of Animals VZW (GAIA)	15
2019/C 270/17	Sag C-360/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nederlandene) den 3. maj 2019 — Crown Van Gelder BV mod Autoriteit Consument en Markt	16
2019/C 270/18	Sag C-361/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nederlandene) den 3. maj 2019 — De Ruiter vof mod Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit	17
2019/C 270/19	Sag C-372/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Belgien) den 10. maj 2019 — Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM) mod Wearone.World BVBA og Wecandance NV	17
2019/C 270/20	Sag C-384/19: Sag anlagt den 16. maj 2019 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien	18

2019/C 270/21	Sag C-387/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Belgien) den 17. maj 2019 — RTS infra BVBA og Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel mod Vlaams Gewest	19
2019/C 270/22	Sag C-388/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugal) den 17. maj 2019 — MK mod Autoridade Tributária e Aduaneira	20
2019/C 270/23	Sag C-392/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 21. maj 2019 — VG Bild-Kunst mod Stiftung Preußischer Kulturbesitz	20
2019/C 270/24	Sag C-401/19: Sag anlagt den 24. maj 2019 — Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union	21
2019/C 270/25	Sag C-403/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 24. maj 2019 — Société Générale SA mod Ministre de l'Action et des Comptes publics	22
2019/C 270/26	Sag C-437/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour administrative (Luxembourg) den 31. maj 2019 — État du Grand-duché de Luxembourg mod L	23
2019/C 270/27	Sag C-441/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Nederlandene) den 12. juni 2019 — TQ mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	24
2019/C 270/28	Sag C-445/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 6. juni 2019, Viasat Broadcasting UK Ltd mod TV2/Danmark A/S, Kongeriget Danmark	24
2019/C 270/29	Sag C-475/19 P: Appel iværksat den 20. juni 2019 af Forbundsrepublikken Tyskland til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 10. april 2019 i sag T-229/17, Forbundsrepublikken Tyskland mod Europa-Kommissionen	25
2019/C 270/30	Sag C-498/19 P: Appel iværksat den 27. juni 2019 af Rumænien til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 30. april 2019 i sag T-530/18, Rumænien mod Kommissionen	27
	Retten	
2019/C 270/31	Sag T-488/18: Sag anlagt den 17. juni 2019 — XC mod Kommissionen	29
2019/C 270/32	Sag T-236/19: Sag anlagt den 8. april 2019 — Le Comité de Douzelage de Houffalize mod Europa-Kommissionen og EACEA	30
2019/C 270/33	Sag T-297/19: Sag anlagt den 6. maj 2019 — Dragomir mod Kommissionen	31
2019/C 270/34	Sag T-330/19: Sag anlagt den 31. maj 2019 — PNB Banka m.fl. mod ECB	32
2019/C 270/35	Sag T-344/19: Sag anlagt den 10. juni 2019 — Front Polisario mod Rådet	33
2019/C 270/36	Sag T-356/19: Sag anlagt den 12. juni 2019 — Front Polisario mod Rådet	35

2019/C 270/37	Sag T-358/19: Sag anlagt den 13. juni 2019 — Groupe Canal + mod Kommissionen	35
2019/C 270/38	Sag T-367/19: Sag anlagt den 19. juni 2019 — Camerin mod Kommissionen	36
2019/C 270/39	Sag T-368/19: Sag anlagt den 18. juni 2019 — Datenlotsen Informationssysteme mod Kommissionen	37
2019/C 270/40	Sag T-375/19: Sag anlagt den 20. juni 2019 — Pisoni mod Parlamentet	39
2019/C 270/41	Sag T-377/19: Sag anlagt den 21. juni 2019 — Topcart mod EUIPO — Carl International (TC CARL)	39
2019/C 270/42	Sag T-378/19: Sag anlagt den 21. juni 2019 — Topcart mod EUIPO — Carl International (TC CARL)	40
2019/C 270/43	Sag T-379/17: Sag anlagt den 21. juni 2019 — Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation mod EUIPO (Serviceplan)	41
2019/C 270/44	Sag T-380/19: Sag anlagt den 21. juni 2019 — Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation mod EUIPO (Serviceplan Solutions)	42
2019/C 270/45	Sag T-381/19: Sag anlagt den 21. juni 2019 — adp Gauselmann mod EUIPO — Gameloft (City Mania)	43
2019/C 270/46	Sag T-382/19: Sag anlagt den 25. juni 2019 — Turk Hava Yollari mod EUIPO — Sky (skylife)	44
2019/C 270/47	Sag T-383/19: Sag anlagt den 21. juni 2019 — CI m.fl. mod Parlamentet og Rådet	45
2019/C 270/48	Sag T-385/19: Sag anlagt den 25. juni 2019 — Mazzone mod Parlamentet	46
2019/C 270/49	Sag T-388/19: Sag anlagt den 28. juni 2019 — Puigdemont i Casamajó og Comín i Oliveres mod Parlamentet	47
2019/C 270/50	Sag T-389/19: Sag anlagt den 27. juni 2019 — Coppo Gavazzi mod Parlamentet	48
2019/C 270/51	Sag T-390/19: Sag anlagt den 27. juni 2019 — Muscardini mod Parlamentet	50
2019/C 270/52	Sag T-391/19: Sag anlagt den 27. juni 2019 — Vinci mod Parlamentet	50
2019/C 270/53	Sag T-392/19: Sag anlagt den 27. juni 2019 — Mantovani mod Parlamentet	51
2019/C 270/54	Sag T-400/19: Sag anlagt den 28. juni 2019 — Iccrea Banca mod SRB	52

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER,
ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*

(2019/C 270/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 263 af 5.8.2019

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 255 af 29.7.2019

EUT C 246 af 22.7.2019

EUT C 238 af 15.7.2019

EUT C 230 af 8.7.2019

EUT C 220 af 1.7.2019

EUT C 213 af 24.6.2019

Teksterne er tilgængelige på:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. juni 2019 — straffesag mod K.P. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Saarbrücken — Tyskland)

(Sag C-458/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — bekæmpelse af terrorisme — restriktive foranstaltninger truffet over for visse personer og enheder — indefrysning af midler — fælles holdning 2001/931/FUSP — artikel 1, stk. 4 og 6 — forordning (EF) nr. 2580/2001 — artikel 2, stk. 3 — afgørelse fra Rådet om opretholdelse af en organisation på listen over personer, grupper og enheder, der er involveret i terrorhandlinger — gyldighed)

(2019/C 270/02)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Saarbrücken

Part i hovedsagen

K.P.

Konklusion

1) Gennemgangen af det præjudicielle spørgsmål har intet frembragt, der kan påvirke gyldigheden

— af Rådets afgørelse 2007/445/EF af 28. juni 2007 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2006/379/EF og 2006/1008/EF

— af Rådets afgørelse 2007/868/EF af 20. december 2007 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2007/445/EF

- af Rådets afgørelse 2008/583/EF af 15. juli 2008 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2007/868/EF, eller
 - af Rådets afgørelse 2009/62/EF af 26. januar 2009 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2008/583/EF.
- 2) Rådets forordning (EF) nr. 501/2009 af 15. juni 2009 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2009/62/EF er ugyldig, for så vidt som Liberation Tigers of Tamil Eelam ved denne forordning er blevet opretholdt på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27. december 2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme.

(¹) EUT C 354 af 26.10.2015.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 19. juni 2019 — C & J Clark International Ltd mod Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (anmodning om præjudiciel afgørelse fra First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-612/16) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — antidumping — fortolkning og gyldighed af forordninger om genindførelse af antidumpingtold efter Domstolens afsigelse af en dom om ugyldighed — retsgrundlag — ikketilbagevirkende kraft — forældelse)

(2019/C 270/03)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: C & J Clark International Ltd

Sagsøgt: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Konklusion

- 1) Undersøgelsen af de spørgsmål om gyldighed, som er blevet forelagt Domstolen, har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1395 af 18. august 2016 om genindførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina, produceret af Buckingham Shoe Mfg Co., Ltd., Buildyet Shoes Mfg., DongGuan Elegant Top Shoes Co. Ltd, Dongguan Stella Footwear Co Ltd, Dongguan Taiway Sports Goods Limited, Foshan City Nanhai Qun Rui Footwear Co., Jianle Footwear Industrial, Sihui Kingo Rubber Shoes Factory, Synfort Shoes Co. Ltd., Taicang Kotoni Shoes Co. Ltd., Wei Hao Shoe Co. Ltd., Wei Hua Shoe Co. Ltd., Win Profile Industries Ltd, og om gennemførelse af Domstolens dom i de forenede sager C-659/13 og C-34/14 eller Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1647 af 13. september 2016 om genindførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina, produceret af Buckingham Shoe Mfg Co., Ltd., Buildyet Shoes Mfg., DongGuan Elegant Top Shoes Co. Ltd, Dongguan Stella Footwear Co Ltd, Dongguan Taiway Sports Goods

Limited, Foshan City Nanhai Qun Rui Footwear Co., Jianle Footwear Industrial, Sihui Kingo Rubber Shoes Factory, Synfort Shoes Co. Ltd., Taicang Kotoni Shoes Co. Ltd., Wei Hao Shoe Co. Ltd., Wei Hua Shoe Co. Ltd., Win Profile Industries Ltd, og om gennemførelse af Domstolens dom i de forenede sager C-659/13 og C-34/14.

- 2) Forældelsesfristen i artikel 221, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000, finder anvendelse på den opkrævning af antidumpingtold, som er omhandlet i punkt 1 i denne doms konklusion.

(¹) EUT C 38 af 6.2.2017.

**Domstolens dom (Store Afdeling) af 18. juni 2019 — Republikken Østrig mod
Forbundsrepublikken Tyskland**

(Sag C-591/17) (¹)

(Traktatbrud — artikel 18 TEUF, 34 TEUF, 56 TEUF og 92 TEUF — en medlemsstats lovgivning, hvorefter personbiler pålægges afgift for anvendelse af infrastrukturen — situation, hvor ejere af køretøjer, der er indregistreret i denne medlemsstat, fritages for motorkøretøjsafgiften med et beløb svarende til infrastrukturafgiften)

(2019/C 270/04)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Republikken Østrig (ved G. Hesse, J. Schmoll og C. Drexel, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland (ved T. Henze et S. Eisenberg, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwalt C. Hillgruber)

Intervenient til støtte for sagsøgeren: Kongeriget Nederlandene (ved J. Langer, J.M. Hoogveld og M.K. Bulterman, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for den anden part i sagen: Kongeriget Danmark (ved J. Nymann-Lindegren og M. Wolff, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i medfør af artikel 18 TEUF, 34 TEUF, 56 TEUF og 92 TEUF, idet den ved indførelsen af infrastrukturafgiften for personbiler samtidig har fastsat en fritagelse for motorkøretøjsafgift, der mindst svarer til størrelsen af den betalte infrastrukturafgift, til fordel for ejere af køretøjer, der er indregistreret i Tyskland.
- 2) I øvrigt frifindes Forbundsrepublikken Tyskland.

- 3) Forbundsrepublikken Tyskland betaler tre fjerdedele af Republikken Østrigs omkostninger og bærer sine egne omkostninger.
- 4) Republikken Østrig bærer en fjerdedel af sine egne omkostninger.
- 5) Kongeriget Nederlandene og Kongeriget Danmark bærer hver deres egne omkostninger.

(¹) EUT C 402 af 27.11.2017.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. juni 2019 — Skatteverket mod Memira Holding AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta förvaltningsdomstolen — Sverige)

(Sag C-607/17) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — selskabsskat — koncerner — etableringsfrihed — fradrag af et ikke-hjemmehørende datterselskabs underskud — begrebet »endelige underskud« — fusion ved moderselskabets overtagelse af datterselskabet — lovgivning i datterselskabets hjemstat, der kun giver ret til fradrag af underskud i forbindelse med fusion til den enhed, der har lidt disse underskud)

(2019/C 270/05)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Högsta förvaltningsdomstolen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Skatteverket

Sagsøgt: Memira Holding AB

Konklusion

- 1) Med henblik på bedømmelsen af, om et ikke-hjemmehørende datterselskabs underskud er endelige som omhandlet i præmis 55 i dom af 13. december 2005, Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), er den omstændighed, at den medlemsstat, hvor datterselskabet er hjemmehørende, ikke giver mulighed for at overføre et selskabs underskud til en anden skattepligtig person i tilfælde af fusion, når en sådan overførsel er mulig i tilfælde af fusion mellem hjemmehørende selskaber i den medlemsstat, hvor moderselskabet er hjemmehørende, ikke afgørende, medmindre moderselskabet godtgør, at det er umuligt for det at udnytte disse underskud ved — bl.a. som følge af en overdragelse — at gøre det muligt for en tredjepart at tage hensyn til dem i forbindelse med senere skatteår.
- 2) Såfremt den omstændighed, som er nævnt i det første spørgsmål, viser sig relevant, er det uden betydning, at der således ikke i datterselskabets hjemstat er nogen anden enhed, som havde kunnet opnå fradrag for underskuddene, hvis et sådant fradrag havde været tilladt.

(¹) EUT C 5 af 8.1.2018.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. juni 2019 — Skatteverket mod Holmen AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta förvaltningsdomstolen — Sverige)

(Sag C-608/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — selskabsskat — koncerner — etableringsfrihed — fradrag af et ikke-hjemmehørende datterselskabs underskud — begrebet »endelige underskud« — anvendelse på et datterdatterselskab — lovgivning i moderselskabets hjemstat, som kræver, at datterselskabet skal være ejet direkte — lovgivning i datterselskabets hjemstat, som begrænser modregning af underskud og forbyder dette i likvidationsåret)

(2019/C 270/06)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Högsta förvaltningsdomstolen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Skatteverket

Sagsøgt: Holmen AB

Konklusion

- 1) Begrebet »endelige underskud« lidet af et ikke-hjemmehørende datterselskab som omhandlet i præmis 55 i dom af 13. december 2005, Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), finder ikke anvendelse på et datterdatterselskab, medmindre samtlige mellemliggende selskaber mellem det moderselskab, der ansøger om koncernlempelse, og det datterdatterselskab, der har lidt de underskud, som kan anses for at være endelige, er hjemmehørende i samme medlemsstat.
- 2) Med henblik på bedømmelsen af, om et ikke-hjemmehørende datterselskabs underskud er endelige som omhandlet i præmis 55 i dom af 13. december 2005, Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), er den omstændighed, at den medlemsstat, hvor datterselskabet er hjemmehørende, ikke giver mulighed for at overføre et selskabs underskud til en anden skattepligtig person i likvidationsåret, men ikke desto mindre tillader overførslen af sådanne underskud til andre skatteår i samme selskab, ikke afgørende, medmindre moderselskabet godtgør, at det er umuligt for det at udnytte disse underskud ved, bl.a. gennem en overdragelse, at sørge for, at en tredjepart kan tage hensyn til dem i forbindelse med senere skatteår.
- 3) Såfremt den omstændighed, som er nævnt i nærværende domskonklusions punkt 2, viser sig relevant, er det uden betydning, i hvilket omfang lovgivningen i den medlemsstat, hvor det datterselskab, som har lidt de underskud, der kan anses for at være endelige, er hjemmehørende, har haft til følge, at en del af disse underskud ikke har kunnet modregnes i det underskudsgivende datterselskabs løbende overskud eller i de løbende overskud, der er opnået hos en anden enhed i samme koncern.

⁽¹⁾ EUT C 5 af 8.1.2018.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. juni 2019 — RF mod Europa-Kommissionen(Sag C-660/17 P) ⁽¹⁾

(Appel — annullationssøgsmål — fremsendelse af stævningen pr. telefax — indlevering uden for fristen af originaleksemplaret af stævningen til Rettens Justitskontor — forsinket postbefordring — begrebet »omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure«)

(2019/C 270/07)

Processprog: polsk

Parter

Appellant: RF, Gdynia (ved prawny radca K. Komar-Komarowski)

Den anden part i appellsagen: Europa-Kommissionen (ved J. Szczodrowski, G. Meessen og I. Rogalski, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Anmodningen om fremlæggelse af nye beviser forkastes.
- 2) Appellen forkastes.
- 3) RF bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 190 af 4.6.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. juni 2019 — ExxonMobil Production Deutschland GmbH mod Bundesrepublik Deutschland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Berlin — Tyskland)(Sag C-682/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — miljø — direktiv 2003/87/EF — ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner — anlæg til behandling af naturgas — genvinding af svovl — »Claus-processen« — produktion af elektricitet på en sekundær installation — varmeproduktion — udledning af indeholdt kuldioxid (CO₂) — artikel 2, stk. 1 — anvendelsesområde — bilag I — aktivitet i form af »forbrænding af brændsel« — artikel 3, litra u) — begrebet »elektricitetsgenerator« — artikel 10a, stk. 3 og 4 — overgangsordning for harmoniseret gratis tildeling af emissionskvoter — afgørelse 2011/278/EU — anvendelsesområde — artikel 3, litra c) — begrebet »varmebenchmark delinstallation«)

(2019/C 270/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Sagsøgt: Bundesrepublik Deutschland

Konklusion

- 1) Artikel 3, litra u), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/29/EF af 23. april 2009, skal fortolkes således, at et anlæg som det i hovedsagen omhandlede, som i forbindelse med dets aktivitet i form af »forbrænding af brændsel i anlæg med en samlet nominel indfyret termisk effekt på mere end 20 [megawatt (MW)]« som omhandlet i bilag I til dette direktiv producerer elektricitet, som i det væsentlige skal anvendes til anlæggets egne behov, skal anses for en »elektricitetsgenerator« som omhandlet i denne bestemmelse, når der dels på dette anlæg på én gang udøves en aktivitet ved fremstilling af et produkt, som ikke er omfattet af dette bilag, dels kontinuerligt mod betaling tilføres en selv ringe del af den producerede elektricitet til det offentlige elektricitetsnet, som nævnte anlæg af tekniske årsager permanent skal være tilknyttet.
- 2) Artikel 3, litra c), i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU af 27. april 2011 om fastlæggelse af midlertidige EU-regler for harmoniseret gratistildeling af emissionskvoter i henhold til artikel 10a i direktiv 2003/87 skal fortolkes således, at et anlæg som det i hovedsagen omhandlede, for så vidt som det skal anses for en »elektricitetsgenerator« som omhandlet i artikel 3, litra u), i direktiv 2003/87, ikke er berettiget til gratistildeling af emissionskvoter for den varme, der produceres i forbindelse med dets aktivitet i form af »forbrænding af brændsel i anlæg med en samlet nominel indfyret termisk effekt på mere end 20 MW« som omhandlet i bilag I til dette direktiv, når denne varme anvendes til andre formål end produktion af elektricitet, idet et sådant anlæg ikke opfylder de betingelser, der er fastsat i dette direktivs artikel 10a, stk. 4 og 8.

(¹) EUT C 112 af 26.3.2018.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. juni 2019 — »Oribalt Rīga« SIA, tidligere »Oriola Rīga« SIA mod Valsts ieņēmumu dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Augstākā tiesa — Litauen)

(Sag C-1/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — toldunion — forordning (EØF) nr. 2913/92 — artikel 30, stk. 2, litra b) og c) — forordning (EØF) nr. 2454/93 — artikel 152, stk. 1, litra a) og b) — angivelse af varers toldværdi — begrebet »lignende varer« — lægemidler — hensyntagen til alle faktorer, som kan have indvirkning på det omhandlede lægemiddels økonomiske værdi — frist på 90 dage, inden for hvilken de indførte varer skal være solgt i Den Europæiske Union — præceptiv frist — manglende hensyntagen til rabatter)

(2019/C 270/09)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Augstākā tiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »Oribalt Rīga« SIA, tidligere »Oriola Rīga« SIA

Sagsøgt: Valsts ieņēmumu dienests

Konklusion

- 1) Artikel 30, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 82/97 af 19. december 1996 skal fortolkes således, at såfremt toldværdien af varer, såsom de i hovedsagen omhandlede lægemidler, beregnes i henhold til den deduktive metode som fastsat i denne bestemmelse, skal den kompetente nationale toldmyndighed med henblik på identificering af »lignende varer« tage hensyn til samtlige relevante faktorer, såsom disse varers særlige sammensætning, deres substituerbarhed, henset til deres virkning, og om de kan ombyttes i handelen, ved således at foretage en faktisk vurdering under hensyntagen til samtlige faktorer, som kan påvirke de nævnte varers reelle økonomiske værdi, herunder den indførte vares og dens fabrikants markedsposition.
- 2) Artikel 152, stk. 1, litra b), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 skal fortolkes således, at den frist på 90 dage, inden for hvilken de indførte varer skal være solgt i Den Europæiske Union, som fastsat i artikel 152, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2454/93, med henblik på fastlæggelsen af enhedsprisen for de indførte varer i henhold til den metode, der er fastsat i artikel 30, stk. 2, litra c), i forordning nr. 2913/92, som ændret ved forordning nr. 82/97, er en præceptiv frist.
- 3) Artikel 30, stk. 2, litra c), i forordning nr. 2913/92, som ændret ved forordning nr. 82/97, skal fortolkes således, at der ikke kan tages hensyn til rabatter på de indførte varers salgspris ved fastsættelsen af disse varers toldværdi i henhold til denne bestemmelse.

(¹) EUT C 104 af 19.3.2018.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 19. juni 2019 — Meca Srl mod Comune de Napoli (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale della Campania — Italien)

(Sag C-41/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — offentlige kontrakter — direktiv 2014/24/EU — artikel 57, stk. 4, litra c) og g) — indgåelse af offentlige tjenesteydelseskontrakter — fakultative udelukkelsesgrunde fra deltagelse i en udbudsprocedure — alvorlig forsømmelse i forbindelse med udøvelsen af et erhverv, der sår tvivl om den økonomiske aktørs integritet — en tidligere kontrakts ophævelse som følge af mangler i forbindelse med dens gennemførelse — anlæggelse af et søgsmål, som forhindrer den ordregivende myndighed i at tage stilling til misligholdelsen af kontrakten, inden retssagen er afsluttet)

(2019/C 270/10)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Meca Srl

Sagsøgt: Comune de Napoli

Procesdeltager: Sirio Srl

Konklusion

Artikel 57, stk. 4, litra c) og g), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF skal fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorefter anlæggelse af et civilretligt søgsmål til prøvelse af en ordregivende myndigheds beslutning om at ophæve en offentlig udbudskontrakt på grund af betydelige mangler i forbindelse med dens gennemførelse, afskærer den ordregivende myndighed, som iværksætter en ny udbudsprocedure, fra på tidspunktet for udvælgelse af tilbudsgiverne at foretage enhver bedømmelse af pålideligheden af den erhvervsdrivende, som er berørt af denne ophævelse.

(¹) EUT C 142 af 23.4.2018.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 20. juni 2019 — Daniel Ustariz Aróstegui mod Departamento de Educación del Gobierno de Navarra (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado Contencioso-Administrativo no 1 de Pamplona — Spanien)

(Sag C-72/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — direktiv 1999/70/EF — rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP — § 4, stk. 1 — princippet om ikke-diskrimination — den offentlige undervisningssektor — national lovgivning, hvorefter et løntillæg udelukkende tildeles undervisere, der er ansat inden for rammerne af et tidsbegrænset ansættelsesforhold som fastansatte tjenestemænd — udelukkelse af undervisere, der er kontraktansatte på forvaltningsretligt grundlag med tidsbegrænset ansættelse — begrebet »objektive forhold« — kendetegn, som er uløseligt forbundet med stillingen som fastansat tjenestemand)

(2019/C 270/11)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Daniel Ustariz Aróstegui

Sagsøgt: Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

Konklusion

§ 4, stk. 1, i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse, der blev indgået den 18. marts 1999, og som er opført som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter et løntillæg er forbeholdt undervisere, der er ansat inden for rammerne af et tidsbegrænset ansættelsesforhold som fastansatte tjenestemænd, og ikke indrømmes bl.a. undervisere, der er kontraktansatte på forvaltningsretligt grundlag med tidsbegrænset ansættelse, hvis tilbagelæggelse af en bestemt tjenesteperiode udgør den eneste betingelse for indrømmelse af dette tillæg.

(¹) EUT C 161 af 7.5.2018.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 20. juni 2019 — Línea Directa Aseguradora SA mod Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo — Spanien)

(Sag C-100/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — ansvarsforsikring for motorkøretøjer — direktiv 2009/103/EF — artikel 3, stk. 1 — begrebet »færdsel med køretøjer« — materiel skade på en bygning forårsaget af en brand i et køretøj, der var parkeret i bygningens private garage — den lovpligtige forsikrings dækning)

(2019/C 270/12)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Línea Directa Aseguradora SA

Sagsøgt: Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros

Konklusion

Artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF af 16. september 2009 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse skal fortolkes således, at en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor et køretøj parkeret i en bygnings private garage, som anvendes i overensstemmelse med køretøjets brug som transportmiddel, er brudt i brand med udspring i køretøjets elektriske kredsløb og har startet en ildebrand, hvorved denne bygning blev beskadiget, er omfattet af begrebet »[færdsel med] køretøjer« som omhandlet i denne bestemmelse, selv om nævnte køretøj havde holdt stille i mere end 24 timer inden brandens opståen.

(¹) EUT C 161 af 7.5.2018.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 20. juni 2019 — Grup Servicii Petroliere SA mod Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor og Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel București — Rumænien)

(Sag C-291/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — det fælles merværdiafgiftssystem (moms) — direktiv 2006/112/EF — artikel 148, litra a) og c) — fritagelse i forbindelse med internationale transportere — levering af offshore jackup-boreplatforme — begrebet »fartøjer, som anvendes til sejlads i rum sø« — rækkevidde)

(2019/C 270/13)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel București

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Grup Servicii Petroliere SA

Sagsøgte: Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor og Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Konklusion

Artikel 148, litra a) og c), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at det deri anvendte udtryk »fartøjer, som anvendes til sejlads i rum sø« ikke finder anvendelse på en levering af flydende anlæg, såsom offshore jackup-boreplatforme af den i hovedsagen omhandlede type, som fortrinsvis anvendes i en stationær position til at udvinde forekomster af kulbrinter til søs.

⁽¹⁾ EUT C 259 af 23.7.2018.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 20. juni 2019 — Tine Vandebon, Jamina Hakelbracht og Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen mod WTG Retail BVBA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeidsrechtbank Antwerpen — Belgien)

(Sag C-404/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — direktiv 2006/54/EF — ligebehandling af mænd og kvinder — adgang til beskæftigelse og arbejdsvilkår — artikel 24 — beskyttelse mod viktimiseringsforanstaltninger — afslag på at ansætte en ansøger på grund af hendes graviditet — arbejdstager, der er indtrådt til fordel for denne ansøger — afskedigelse af arbejdstageren)

(2019/C 270/14)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Tine Vandenbon, Jamina Hakelbracht og Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen

Sagsøgt: WTG Retail BVBA

Konklusion

Artikel 24 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en arbejdstager i en situation, hvor en person, der anser sig for at være offer for en forskelsbehandling på grund af køn, har indgivet en klage, og arbejdstageren har støttet personen i denne sammenhæng, kun er beskyttet mod viktimiseringsforanstaltninger truffet af arbejdsgiveren, hvis arbejdstageren er indtrådt som vidne i forbindelse med bevisførelsen vedrørende denne klage, og hvis arbejdstagerens vidneudsagn opfylder formelle krav, der er fastsat i den nævnte lovgivning.

(¹) EUT C 311 af 3.9.2018.

Appel iværksat den 15. april 2019 af Associazione Nazionale GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione GranoSalus) til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Første Afdeling) den 14. februar 2019 i sag T-125/18, Associazione GranoSalus mod Kommissionen

(Sag C-313/19 P)

(2019/C 270/15)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Associazione Nazionale GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione GranoSalus) (ved avvocato G. Dalfino)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Appellen til prøvelse af Rettens kendelse er baseret på tilsidesættelse af artikel 263, fjerde afsnit, TEUF, og af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med artikel 6 og artikel 13 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.
2. Appellanten har indledningsvis gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af artikel 263, fjerde afsnit, TEUF, for så vidt som Retten ikke tog hensyn til den omstændighed, at Associazione GranoSalus har søgsmålskompetence i henhold til sammenslutningens medlemmers individuelle søgsmålskompetence, og dette eftersom den anfægtede gennemførelsesforordning (EU) nr. 2017/2324 »berører dem umiddelbart og individuelt« som »anfægtet regelfastsættende retsakt [som berører dem] umiddelbart [...] og ikke indeholder gennemførelsesforanstaltninger«.

I denne henseende har sammenslutningen gjort gældende, at Retten begik en fejl i forbindelse med anvendelsen af den pågældende bestemmelse, for så vidt som den fastslog, at betingelsen om at være individuelt berørt ikke var opfyldt, fordi »det er i deres almindelige egenskab af forbrugere og borgere i Unionen, at visse af sagsøgerens medlemmer angiveligt er berørt af den anfægtede retsakt« (kendelsens præmis 57).

Denne kvalifikation af appellanten GranoSalus' medlemmer er imidlertid forkert henset til sammenslutnings vedtægter, som gør, at sammenslutningens medlemmer, og via disse, sammenslutningen, er bærere af og fortalere for den interesse, som udgøres af beskyttelse af forbrugerne og landbrugsproducenterne ved hjælp af bl.a. aktioner »med henblik på, særligt på EU-plan, at kæmpe mod eventuelle forhøjelser af tærsklerne for mykotoksiner og andre forurenende stoffer, med henblik på at beskytte forbrugernes og navnlig børns sundhed«.

Eftersom betingelsen om at være individuelt berørt er opfyldt og eftersom denne betingelse føjer sig til betingelsen om at være umiddelbart berørt, begik Retten en fejl ved at tage stilling til dette punkt uden at tage hensyn hertil.

3. Sammenslutningen har ligeledes gjort gældende, at Retten med urette i kendelsen fastslog, at betingelsen om umiddelbar berøring, som er nødvendig for antagelsen til realitetsbehandling, jf. artikel 263, fjerde afsnit, sidste sætningsled, TEUF, ikke var opfyldt som følge af, at der eksisterer angivelige nationale gennemførelsesforanstaltninger til den anfægtede forordning (EU) nr. 2017/2324, idet Retten begrundede sin afgørelse ud fra denne synsvinkel ved »fornyelsen af markedsføringstilladelse for plantebeskyttelsesmidler, der indeholder aktivstoffet »glyphosat«, som er givet af medlemsstaterne«, idet sådanne retsakter blev anset for at udgøre »gennemførelsesforanstaltninger til den anfægtede retsakt som omhandlet i artikel 263, fjerde afsnit, sidste sætningsled, TEUF« (præmis 84 og 85 i den appellerede kendelse).

Denne bedømmelses fejlagtige karakter illustreres ved den omstændighed, som er godtgjort i retsakterne, at den medlemsstat, hvor sammenslutningen og dens medlemmer har hjemsted (Italien), har modtaget forordning (EU) nr. 2017/2324 gennem en meddelelse fra sundhedsministeriet af 19. december 2017, som blot gav anledning til en automatisk fornyelse af tilladelsen til aktivstoffet »glyphosat« for en periode på ikke over fem år og samtidigt forlængede tilladelser vedrørende plantebeskyttelsesmidler, som indeholder glyphosat, indtil den 15. december 2022, uden nogen skønsmæssig vurdering selv for så vidt angår de tekniske forskrifter i bilag I og bilag II til forordning (EU) nr. 2017/2324.

Sammenslutningen har i denne henseende gjort gældende, at selv om den ministerielle meddelelse af 19. december 2017 skulle anses at være en gennemførelsesforanstaltning, tog Retten ikke hensyn til den omstændighed, at samme meddelelse ikke kunne være genstand for et søgsmål ved de nationale retsinstanser, fordi et sådant søgsmål er udelukket i henhold til italiensk ret og i henhold til retspraksis på området [Consiglio di Stato (statsråd), dom nr. 6243 af 9.11.2005].

4. Sammenslutningen har dernæst gjort gældende, at kendelsen tilsidesætter artikel 263, fjerde afsnit, sidste sætningsled, TEUF, for så vidt som Retten ikke tog hensyn til tvistens genstand, således som defineret i stævningen. Sammenslutningen har i denne henseende bemærket, at Retten ikke tog hensyn til den omstændighed, at de direkte retsvirkninger, som den anfægtede forordning havde for sammenslutningen, og, via denne, for medlemmerne, følger af den potentielt kræftfremkaldende karakter af aktivstoffet »glyphosat« (jf. undersøgelsen fra det internationale center for kræftforskning offentliggjort den 20. marts 2015, som ikke er medtaget i den anfægtede forordning (EU) nr. 2017/2324, hvis godkendelse henhører under Den Europæiske Unions enekompetence og ikke skal være genstand for en tilladelse, som henhører under medlemsstaternes kompetence, og dette fordi den nationale tilladelse til plantebeskyttelsesmidlet ikke indebærer nogen vurdering for så vidt angår aktivstoffet »glyphosat«, som allerede er blevet godkendt »tidligere« af Den Europæiske Union, hvilket følgelig udelukker, at den italienske stat har beføjelse til at tillade eller nægte markedsføringen af plantebeskyttelsesmidler med henvisning til aktivstoffet »glyphosat«. I det foreliggende tilfælde undersøgte Retten de betingelser, der er fastsat i artikel 263, fjerde afsnit, sidste sætningsled, TEUF, uden at tage hensyn til de argumenter, der blev fremført i forbindelse med tvisten, dvs. at restkoncentrationer af glyphosat befinder sig i grundvandet, i fødevarer (pasta) og i jorden, med den skade, som følger heraf, som markedsføringen af dette stof forvolder for territoriet, for medlemsstaternes borgere og for de interesser, som institutionen og, via denne, medlemmerne varetager.

Retten burde derfor have undersøgt påvirkningen som omhandlet i førnævnte artikel 263 i forhold til denne omstændighed og i forhold til sammenslutningens bestemmelser, samt i forhold til sammenslutningens medlemmers stilling, hvilket den ikke har gjort i kendelsen.

5. Sammenslutningen har, idet den har baseret sig på overstående, bestridt den fortolkning af artikel 263, fjerde afsnit, sidste sætningsled, TEUF, som retsinstansen i første instans foretog, og som fratager denne bestemmelse retsvirkning og er i strid med EU-lovgivers ønske. I denne henseende har appellanten henvist til de betragtninger, som generaladvokaterne er fremkommet med i forskellige sager (jf. bl.a. forslaget til afgørelse i sag C-456/13 P, i sag C-583/11 P og i de forenede sager C-622/16 P–C-624/16 P), hvorefter en sådan restriktiv fortolkning fratager artikel 263 konkret betydning og virkning.

Henset til det ovenstående har sammenslutningen gjort gældende, at den fortolkning af artikel 263, fjerde afsnit, sidste sætning, TEUF, som Retten foretog i den appellerede kendelse, er i åbenbart strid med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder [»Enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænket, skal have adgang til effektive retsmidler for en domstol under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i denne artikel. Enhver har ret til en retfærdig [...] rettergang (...).«] og med artikel 6 (ret til en retfærdig rettergang) og artikel 13 (adgang til effektive retsmidler) i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og således er til hinder for den mulighed, der er fastsat for at anlægge sag ved Retten som følge af en direkte påvirkning i et sådant faktisk tilfælde og således uberettiget skader ordningen til beskyttelse af de rettigheder, der er indført i EU-retten.

Konklusion

Associazione GranoSalus har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver Rettens kendelse af 15. februar 2019 i sag T-125/18 — hvori søgsmålet blev afvist og hvori det blev fastslået, at sammenslutningens medlemmer ikke havde søgsmålskompetence som følge dels af, at den anfægtede forordning angiveligt ikke havde individuelle retsvirkninger for sidstnævnte, dels af, at der fandtes nationale gennemførelsesforanstaltninger, som ligeledes udelukkede umiddelbare retsvirkninger — og følgelig fastslår, at søgsmålet med påstand om annullation af gennemførelsesforordning (EU) nr. 2017/2324 samt de begæringer om foranstaltninger, der er anført heri, herunder foranstaltninger med henblik på sagens oplysning, kan antages til realitetsbehandling, og hjemviser sagen til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om sagens realitet.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Grondwettelijk Hof (Belgien) den 18. april 2019 — Centraal Israëlitisch Consistorie van België m.fl., Unie Moskeeën Antwerpen VZW, Islamitisch Offerfeest Antwerpen VZW, JG, KH, Executief van de Moslims van België m.fl., Coördinatie Comité van Joodse Organisaties van België, Section belge du Congrès juif mondial og Congrès juif européen VZW m.fl., intervenienter: LI, Den flamske regering, Den wallonske regering, Kosher Pultry BVBA m.fl. en Centraal Israëlitisch Consistorie van België m.fl. og Global Action in the Interest of Animals VZW (GAIA)

(Sag C-336/19)

(2019/C 270/16)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Grondwettelijk Hof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Centraal Israëlitisch Consistorie van België m.fl., Unie Moskeeën Antwerpen VZW, Islamitisch Offerfeest Antwerpen VZW, JG, KH, Executief van de Moslims van België m.fl., Coördinatie Comité van Joodse Organisaties van België, Section belge du Congrès juif mondial og Congrès juif européen VZW m.fl.

Intervenienter: LI, Den flamske regering, Den wallonske regering, Kosher Pultry BVBA m.fl. en Centraal Israëlitisch Consistorie van België m.fl. og Global Action in the Interest of Animals VZW (GAIA)

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 26, stk. 2, første afsnit, litra c), i Rådets forordning nr. 99/2009 ⁽¹⁾ af 24. september 2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet fortolkes således, at medlemsstaterne, som en undtagelse fra den i denne forordnings artikel 4, stk. 4, fastsatte bestemmelse og med henblik på at øge dyrevelfærden, kan udstede forskrifter som de i *decreet van het Vlaamse Gewest van 7 juli 2017»houdende wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, wat de toegelaten methodes voor het slachten van dieren betreft«* (regionen Flanderns dekret af 7.7.2017»om ændring af lov af 14.8.1986 om beskyttelse af dyrevelfærden hvad angår tilladte metoder til slagtning af dyr«) omhandlede, idet disse forskrifter dels indeholder et forbud mod slagtning af dyr uden bedøvelse, der også gælder for rituelle slagtninger, dels fastsætter en alternativ bedøvelsesmetode for rituelle slagtninger baseret på en reversibel bedøvelse, der ikke må føre til dyrets død?

- 2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, er førnævnte forordnings artikel 26, stk. 2, første afsnit, litra c), i den i første spørgsmål anførte fortolkning da i strid med artikel 10, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?
- 3) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, er førnævnte forordnings artikel 26, stk. 2, første afsnit, litra c), sammenholdt med denne forordnings artikel 4, stk. 4, i den i første spørgsmål anførte fortolkning da i strid med artikel 20, 21 og 22 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder derved, at aflivning af dyr efter særlige metoder, der er foreskrevet ved religiøse ritualer, kun må foretages i henhold til en betinget undtagelse fra pligten til at bedøve dyret (artikel 4, stk. 4, jf. artikel 26, stk. 2), mens der for aflivning af dyr under jagt, sportsfiskeri og i forbindelse med kultur- eller sportsarrangementer af de grunde, der er nævnt i betragtningerne til forordningen, gælder forskrifter, hvorefter disse aktiviteter ikke falder under forordningens anvendelsesområde og derfor heller ikke er omfattet af pligten til forudgående bedøvelse ved aflivning (artikel 1, stk. 1, andet afsnit, og stk. 3)?

(¹) EUT 2009, L 303, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nederlandene)
den 3. maj 2019 — Crown Van Gelder BV mod Autoriteit Consument en Markt**

(Sag C-360/19)

(2019/C 270/17)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Parter i hovedsagen

Appellant: Crown Van Gelder BV

Indstævnt: Autoriteit Consument en Markt

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 37, stk. 11, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF (¹) af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF fortolkes således, at denne bestemmelse også giver en part klageret over for den nationale netforvalter (transmissionssystemoperatør), såfremt parten ikke har tilslutning til den nationale netforvalters (transmissionssystemoperatørs) net, men kun en tilslutning til et regionalt net (distributionssystem), hvor strømleveringen går i stå på grund af en strømafbrydelse i det nationale net (transmissionssystem), som forsyner det regionale net (distributionssystem)?

(¹) EUT 2009, L 211, s. 55.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nederlandene) den 3. maj 2019 — De Ruiter vof mod Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sag C-361/19)

(2019/C 270/18)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Parter i hovedsagen

Sagsøger: De Ruiter vof

Sagsøgt: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 99, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 ⁽¹⁾ af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og artikel 73, stk. 4, litra a), i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 809/2014 ⁽²⁾ af 17. juli 2014 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 for så vidt angår det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem, foranstaltninger til udvikling af landdistrikterne og krydsoverensstemmelse gyldige, for så vidt som det herved bestemmes, at det er året for konstateringen, der er afgørende ved fastlæggelsen af det år, for hvilket krydsoverensstemmelsesnedsættelsen skal beregnes, i en situation, hvor året for den manglende overholdelse af krydsoverensstemmelsesreglerne ikke er det samme som året for konstateringen heraf?

⁽¹⁾ EUT 2013, L 347, s. 549.

⁽²⁾ EUT 2014, L 227, s. 69.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Belgien) den 10. maj 2019 – Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM) mod Weareone.World BVBA og Wecandance NV

(Sag C-372/19)

(2019/C 270/19)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Ondernemingsrechtbank Antwerpen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM)

Sagsøgte: Weareone.World BVBA og Wecandance NV

Præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 102 TEUF, eventuelt sammenholdt med artikel 16 i direktiv 2014/26/EU ⁽¹⁾ om kollektiv forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder samt multiterritoriale licenser for rettigheder til musikværker med henblik på onlineanvendelse i det indre marked fortolkes således, at der er tale om misbrug af en dominerende stilling, hvis et selskab, der forvalter ophavsrettigheder, og som i en medlemsstat har et faktisk monopol, over for arrangører af musikeventer anvender en model for vederlag for retten til overføring af musikværker til almenheden, der blandt andet er baseret på omsætningen,

- 1) og som bygger på en fast tarif med trin i stedet for en tarif, der (ved hjælp af tidssvarende tekniske hjælpemidler) tager hensyn til den præcise andel af musik fra forvaltningsselskabets repertoire, der afspilles under eventet,
- 2) og som lader licensvederlagene afhænge af eksterne faktorer såsom blandt andet prisen for adgang, prisen på mad og drikkevarer, budgettet til kunstnerne for deres optræden og budgettet til andre elementer, såsom dekorationer?

⁽¹⁾ EUT 2014, L 84, s. 72.

Sag anlagt den 16. maj 2019 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien

(Sag C-384/19)

(2019/C 270/20)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved E. Manhaeve og E. Sanfrutos Cano, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 1 og 5, og artikel 15, stk. 1, i direktiv 2007/60/EF ⁽¹⁾ med hensyn til vandområdedistrikterne ES120 Gran Canaria, ES122 Fuerteventura, ES123 Lanzarote, ES124 Tenerife, ES125 La Palma, ES126 La Gomera og ES127 El Hierro.
- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10, stk. 1 og 2, i direktiv 2007/60/EF med hensyn til vandområdedistrikterne ES120 Gran Canaria, ES122 Fuerteventura og ES125 La Palma.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det fremgår af de oplysninger, som de spanske myndigheder har fremlagt, at Spanien ikke inden udløbet af den i direktivet fastsatte frist den 22. december 2015 har udarbejdet, færdiggjort og offentliggjort risikostyringsplanerne for oversvømmelser for vandområde-distrikterne ES120 Gran Canaria, ES122 Fuerteventura, ES123 Lanzarote, ES124 Tenerife, ES125 La Palma, ES126 La Gomera og ES127 El Hierro. Kommissionen har heller ikke modtaget kopi af nævnte planer som krævet i henhold til direktivets artikel 15, stk. 1.

Desuden er den offentlige oplysnings- og høringsfase for tre vandområdedistrikter — ES120 Gran Canaria, ES122 Fuerteventura og ES125 La Palma — endnu ikke blevet gennemført eller er i hvert fald ikke blevet afsluttet. Det er følgelig Kommissionens opfattelse, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10, stk. 1 og 2, i direktiv 2007/60/EF med hensyn til disse tre vandområdedistrikter.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/60/EF af 23.10.2007 om vurdering og styring af risikoen for oversvømmelser (EUT 2007, L 288, s. 27).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Belgien) den 17. maj 2019 — RTS infra BVBA og Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel mod Vlaams Gewest

(Sag C-387/19)

(2019/C 270/21)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: RTS infra BVBA og Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel

Sagsøgt: Vlaams Gewest

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 57, stk. 4, litra c) og g), jf. stk. 6 og 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU (¹) af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF fortolkes således, at de er til hinder for en anvendelse, hvorved den økonomiske aktør er forpligtet til at egen drift at levere bevis for de foranstaltninger, som denne aktør har truffet for at vise sin pålidelighed?
- 2) I bekræftende fald, har artikel 57, stk. 4, litra c) og g), jf. stk. 6 og 7, i direktiv 2014/24 fortolket på denne måde direkte virkning?

(¹) EUT 2014, L 94, s. 65.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugal) den 17. maj 2019 — MK mod Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sag C-388/19)

(2019/C 270/22)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: MK

Sagsøgt: Autoridade Tributária e Aduaneira

Præjudicielt spørgsmål

Skal bestemmelserne i artikel 12, 56, 57 og 58 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab [nu artikel 18, 63, 64 og 65 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde] fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den i denne sag omhandlede (artikel 43, stk. 2, i lov om beskatning af fysiske personers indkomst, vedtaget ved lovdekret nr. 442-A/88 af 30.11.1988, som affattet ved lov nr. 109-B/2001 af 27.12.2001), med de ændringer, som er indført ved lov nr. 67-A/2007 af 31. december 2007 ved indsættelsen af stk. 7 og 8 (nu stk. 9 og 10) i lovens artikel 72, med henblik på at muliggøre, at avancer ved salg af fast ejendom beliggende i en medlemsstat (Portugal) foretaget af en person, som er hjemmehørende i en anden EU-medlemsstat (Frankrig), efter valg ikke pålægges en større skattebyrde end den, der for samme form for transaktion ville blive pålagt avancer, som realiseres af en person, der er hjemmehørende i den stat, hvori den faste ejendom er beliggende?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 21. maj 2019 — VG Bild-Kunst mod Stiftung Preußischer Kulturbesitz

(Sag C-392/19)

(2019/C 270/23)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant: VG Bild-Kunst

Revisionsindstævnt: Stiftung Preußischer Kulturbesitz

Præjudicielt spørgsmål

Kan den omstændighed, at et værk, som med rettighedshaverens samtykke er frit tilgængeligt på en internetside, indsættes på en tredjemands internetside ved hjælp af »framing«, kvalificeres som »overføring til almenheden« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF ⁽¹⁾, når værket indsættes på en sådan måde, at beskyttelsesforanstaltninger imod »framing«, som rettighedshaveren har iværksat eller foranlediget iværksat, omgås?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22.5.2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (EFT 2001, L 167, s. 10).

Sag anlagt den 24. maj 2019 — Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-401/19)

(2019/C 270/24)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Republikken Polen (ved B. Majczyna, som befuldmægtiget og advokat W. Gonatarski)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

— Artikel 17, stk. 4, litra b), og artikel 17, stk. 4, litra c), in fine [dvs. den del med udtrykket »og gjort deres bedste indsats for at forhindre, at de fremover uploades, i overensstemmelse med litra b)«] i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/790 af 17. april 2019 om ophavsret og beslægtede rettigheder på det digitale indre marked og om ændring af direktiv 96/9/EF og 2001/29/EF ⁽¹⁾ annulleres.

— Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Republikken Polen har nedlagt påstand om, at artikel 17, stk. 4, litra b), og artikel 17, stk. 4, litra c), in fine [dvs. den del med udtrykket »og gjort deres bedste indsats for at forhindre, at de fremover uploades, i overensstemmelse med litra b)«] i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/790 af 17. april 2019 om ophavsret og beslægtede rettigheder på det digitale indre marked og om ændring af direktiv 96/9/EF og 2001/29/EF (EUT af 17.5.2019, L 130, s. 92) annulleres, og at Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Subsidiært har Republikken Polen, såfremt Domstolen er af den opfattelse, at de anfægtede bestemmelser ikke kan adskilles fra resten af bestemmelserne i artikel 17 i direktiv 2019/790 uden at disse bestemmelsers indhold ændres, nedlagt påstand om, at artikel 17 i direktiv 2019/790 annulleres i sin helhed.

Republikken Polen har gjort gældende, at de anfægtede bestemmelser i direktiv 2019/790 strider mod den i artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder grundfæstede ret til ytrings- og informationsfrihed.

Republikken Polen har navnlig gjort gældende, at tjenesteudbydernes pligt til at gøre deres bedste indsats for at sikre, at specifikke værker og andre frembringelser, for hvilke rettighedshaverne har givet tjenesteudbydernes de relevante og nødvendige oplysninger, ikke er tilgængelige [artikel 17, stk. 4, litra b), i direktiv 2019/790], og til at gøre deres bedste indsats for at forhindre, at værker og andre frembringelser, som rettighedshaverne har givet en tilstrækkelig begrundet meddelelse om, fremover uploades [artikel 17, stk. 4, litra c), in fine, i direktiv 2019/790], for at disse udbydere kan undgå ansvar kræver, at udbydernes foretager en forudgående automatisk prøvelse (filtrering) af det indhold, brugerne stiller til rådighed online, og dermed indfører præventive kontrolmekanismer. En sådan mekanisme undergraver selve kernen i ytrings- og informationsfriheden, og opfylder ikke kravene om forholdsmæssighed og nødvendighed for en indskrænkning af denne ret.

(¹) EUT 2019, L 130, s. 92.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 24. maj 2019 — Société Générale SA mod Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Sag C-403/19)

(2019/C 270/25)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Société Générale SA

Sagsøgt: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Præjudicielt spørgsmål

Indebærer den omstændighed, at anvendelsen af [skatteregler] med henblik på at kompensere for dobbeltbeskatningen af udbytte, der udloddes til et selskab, der er selskabsskattepligtigt i den medlemsstat, hvor det er hjemmehørende, af et selskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, og på grund af denne medlemsstats udøvelse af sin kompetence på beskatningsområdet er undergivet kildebeskatning, henset til artikel 56 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, nu artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, vil kunne opretholde en ugunstig virkning til skade for transaktioner omfattende udenlandske selskabers værdipapirer, som gennemføres af selskaber, der er selskabsskattepligtige i den første medlemsstat, at den første medlemsstat, når den har valgt at kompensere for dobbeltbeskatningen, går videre end til at give afkald på at opkræve de skatteindtægter, som den ville have opnået ved at opkræve selskabsskat af det pågældende udbytte?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour administrative (Luxembourg) den 31. maj 2019 — État du Grand-duché de Luxembourg mod L

(Sag C-437/19)

(2019/C 270/26)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour administrative

Parter i hovedsagen

Sagsøger: État du Grand-duché de Luxembourg

Sagsøgt: L

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 20, stk. 2, litra a), i direktiv 2011/16⁽¹⁾ fortolkes således, at en anmodning om udveksling af oplysninger fra en myndighed i en bistandssøgende medlemsstat, som blot definerer de skattepligtige, der er omfattet af anmodningen om udveksling i deres egenskab af aktionærer og nydelsesberettigede i relation til en juridisk person, uden at disse skattepligtige først er blevet identificeret individuelt af den bistandssøgende myndighed, overholder det krav om angivelse af identiteten, der er fastsat i denne bestemmelse?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal samme direktivs artikel 1, stk. 1, og artikel 5 da fortolkes således, at iagttagelsen af kravet om forventet relevans indebærer, at den bistandssøgende medlemsstats myndigheder — med henblik på at godtgøre, at der ikke er tale om en »fishing expedition« — til trods for den manglende individuelle identifikation af de berørte skattepligtige — på grundlag af klare og tilstrækkelige forklaringer skal kunne støtte sig på, at den foretager en målrettet undersøgelse af en begrænset gruppe af personer og ikke en undersøgelse, der har karakter af generel skattekontrol, og at denne undersøgelse er begrundet i en rimelig mistanke om manglende overholdelse af en specifik retlig forpligtelse?
- 3) Skal artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at når:
 - en retsundergivne, som pålægges en administrativ bøde af den kompetente myndighed i den bistandssøgte medlemsstat på grund af manglende overholdelse af et administrativt påbud om at afgive oplysninger i forbindelse med en udveksling af oplysninger mellem nationale skattemyndigheder i henhold til direktiv 2011/16, hvilket påbud ikke i sig selv kan gøres til genstand for prøvelse inden for rammerne af et søgsmål i henhold til den bistandssøgte medlemsstats nationale ret, anfægter lovligheden af dette påbud inden for rammerne af et søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelsen om bødepålæg, og
 - vedkommende først har fået kendskab til det minimum af oplysninger, der er fastsat i artikel 20, stk. 2, i direktiv 2011/16, i forbindelse med det søgsmål, der er anlagt til prøvelse af afgørelsen om bødepålæg,

skal denne retsundergivne — efter at det inden for rammerne af søgsmålet anlagt til prøvelse af afgørelsen om bødepålæg er blevet endeligt fastslået, at påbuddet om at afgive oplysninger og afgørelsen om pålæggelse af sanktioner er gyldige — skal indrømmes en udsættelse med betalingen af bøden med henblik på, efter således at have fået kendskab til oplysningerne vedrørende den forventede relevans, som er blevet endeligt bekræftet af den kompetente domstol, at kunne efterkomme påbuddet om at afgive oplysninger?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2011/16/EU af 15.2.2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF (EUT 2011, L 64, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Nederlandene) den 12. juni 2019 — TQ mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sag C-441/19)

(2019/C 270/27)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Parter i hovedsagen

Sagsøger: TQ

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 10 i direktiv 2008/115/EF ⁽¹⁾ (herefter »tilbagesendelsesdirektivet«), sammenholdt med artikel 4 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter chartret), 22. betragtning til og artikel 5, litra a), i tilbagesendelsesdirektivet og artikel 15 i direktiv 2011/95/EU ⁽²⁾ (herefter »kvalifikationsdirektivet«) fortolkes således, af før en medlemsstat pålægger en uledsaget mindreårig en forpligtelse til at vende tilbage, skal den forvisse sig om og undersøge, om der i oprindelseslandet i al fald i princippet er en passende modtagelse til stede og til rådighed?
- 2) Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 6, stk. 1, sammenholdt med chartrets artikel 21 fortolkes således, at en medlemsstat ikke må gøre nogen forskel efter alder ved meddelelse af lovligt ophold på dens område, såfremt det fastslås, at en uledsaget mindreårig ikke opfylder betingelserne for flytningestatus eller subsidær beskyttelse?
- 3) Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 6, stk. 4, fortolkes således, at såfremt en uledsaget mindreårig ikke har efterkommet sin forpligtelse til at vende tilbage og medlemsstaten ikke træffer eller vil træffe konkrete foranstaltninger for at udsende den mindreårige, skal forpligtelsen til at vende tilbage da udsættes, og den mindreårige hermed meddeles lovligt ophold? Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 8, stk.1, fortolkes således, at den omstændighed, at der træffes en afgørelse over for en uledsaget mindreårig om, at denne skal vende tilbage, uden at denne afgørelse følges op af udsendelsesforanstaltninger før den mindreårige er fyldt 18 år, må betragtes som værende i strid loyalitetsprincippet og princippet om loyal samarbejde inden for Unionen?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16.12.2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold 8 (EUT 2008, L 348, s. 98).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13.12.2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flytninge eller for personer, der er berettiget til subsidær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 6. juni 2019, Viasat Broadcasting UK Ltd mod TV2/Danmark A/S, Kongeriget Danmark

(Sag C-445/19)

(2019/C 270/28)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Part(er)

Sagsøger: Viasat Broadcasting UK Ltd

Sagsøgte: TV2/Danmark A/S, Kongeriget Danmark

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Gælder forpligtelsen for en national domstol til at pålægge en støttemodtager at betale ulovlighedsrenter, jf. CELF-dommen ⁽¹⁾, også i en situation som den foreliggende, hvor den ulovlige statsstøtte udgjorde public service-kompensation, der efterfølgende er fundet forenelig med det indre marked efter TEUF artikel 106, stk. 2, og hvor godkendelsen er sket på grundlag af en vurdering af hele public servicevirksomhedens samlede økonomi, herunder dens kapitalisering?
- 2) Gælder forpligtelsen for en national domstol til at pålægge en støttemodtager at betale ulovlighedsrenter, jf. CELF-dommen, også beløb, som under omstændigheder som i den foreliggende sag er overført fra støttemodtageren til tilknyttede virksomheder i henhold til en offentligretlig forpligtelse, men som ved en endelig kommissionsafgørelse er kvalificeret som en fordel i TEUF artikel 107, stk. 1's forstand til støttemodtageren?
- 3) Gælder forpligtelsen for en national domstol til at pålægge en støttemodtager at betale ulovlighedsrenter, jf. CELF-dommen, også statsstøtte, som støttemodtageren under omstændigheder som i den foreliggende sag har modtaget fra en offentligt kontrolleret virksomhed, idet sidstnævntes midler delvist hidrører fra salg af støttemodtagerens ydelser?

⁽¹⁾ Domstolens dom af den 12. februar 2008 (sag C-199/06, CELF et ministre de la Culture et de la Communication, EU:C:2008:79)

Appel iværksat den 20. juni 2019 af Forbundsrepublikken Tyskland til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 10. april 2019 i sag T-229/17, Forbundsrepublikken Tyskland mod Europa-Kommissionen

(Sag C-475/19 P)

(2019/C 270/29)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Forbundsrepublikken Tyskland (ved J. Möller, som befuldmægtiget, og advokaterne M. Kottmann, M. Winkelmüller og F. van Schewick)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Republikken Finland

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

1. Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 10. april 2019 i sag T-229/17, Forbundsrepublikken Tyskland mod Europa-Kommissionen, ophæves.
2. Kommissionens afgørelse (EU) 2017/133 af 25. januar 2017 om opretholdelse, med en begrænsning, i Den Europæiske Unions Tidende af referencen for den harmoniserede standard EN 14342:2013 »Trægulve: Karakteristika, overensstemmelsesvurdering og mærkning« i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 ⁽¹⁾ annulleres.
3. Kommissionens afgørelse (EU) 2017/133 af 25. januar 2017 om opretholdelse, med en begrænsning, i Den Europæiske Unions Tidende af referencen for den harmoniserede standard EN 14904:2006 »Belægninger til sportsarealer — Specifikation af indendørsbelægninger til forskellig sportsanvendelse« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 ⁽²⁾ annulleres.
4. Kommissionens meddelelser i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF af 10. marts 2017, af 11. august 2017, af 15. december 2018 og af 9. marts 2008 ⁽³⁾ annulleres, for så vidt som de vedrører de harmoniserede standarder EN 14342:2013 og EN 14904:2006.
5. Subsidiært til punkt 2, 3 og 4 hjemvises sagen til Retten.
6. Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat tre appelanbringender.

For det første er den appellerede dom i strid med artikel 263, stk. 1, TEUF, for så vidt som den afviser at antage påstandene fra Forbundsrepublikken Tyskland om annullation af de omtvistede meddelelser til realitetsbehandling. Retten undlod at tage hensyn til den omstændighed, at de omtvistede meddelelser tilsigter at have bindende retsvirkninger, der ikke er identiske med de omtvistede afgørelser retsvirkninger.

For det andet er den appellerede dom i strid med artikel 18, stk. 2, sammenholdt med artikel 17, stk. 5, i forordning nr. 305/2011. Retten undlod at tage hensyn til, at Kommissionen i henhold til disse bestemmelser både var beføjet og forpligtet til at træffe en af de af Forbundsrepublikken Tyskland foreslåede foranstaltninger.

For det tredje er den appellerede dom i strid med artikel 18, stk. 2, sammenholdt med artikel 3, stk. 1 og 2, og artikel 17, stk. 3, i forordning nr. 305/2011. Retten undlod at tage hensyn til den omstændighed, at Kommissionen i henhold til disse bestemmelser var forpligtet til at undersøge, om de omstridte normer indebar en risiko for manglende overholdelse af de grundlæggende krav til bygværker.

⁽¹⁾ EUT 2017, L 21, s. 113.

⁽²⁾ EUT 2017, L 22, s. 62.

⁽³⁾ EUT 2017, C 76, s. 32, EUT 2017, C 267, s. 16, EUT 2017, C 435, s. 41, EUT 2018, C 92, s. 139.

Appel iværksat den 27. juni 2019 af Rumænien til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 30. april 2019 i sag T-530/18, Rumænien mod Kommissionen

(Sag C-498/19 P)

(2019/C 270/30)

Processprog: rumænsk

Parter

Appellant: Rumænien (ved C.-R. Canțâr, E. Gane, O.-C. Ichim og M. Chicu, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Appellen tages til følge, og Rettens kendelse i sag T-530/18 ophæves i sin helhed, og denne træffer en ny afgørelse, hvorved påstanden om delvis annullation af gennemførelsesafgørelse (EU) 2018/873 af 13. juni 2018 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) ⁽¹⁾, tages til følge.

- a) hvad angår delforanstaltning 1a i sin helhed (et beløb på 13 184 846,61 EUR vedrørende regnskabsårene 2015 og 2016)
- b) hvad angår delforanstaltning 3a, 5a, 3b og 4b i deres helhed (et beløb på 45 532 000,96 EUR vedrørende regnskabsårene 2014, 2015 og 2016) og subsidiært, delvist for perioden forud for 19. september 2015 (et beløb på 21 315 857,50 EUR).

eller

— Appellen tages til følge, Rettens kendelse i sag T-530/18 ophæves i sin helhed, og sag T-530/18 hjemvises til Retten med henblik på fornyet behandling, hvorved påstanden om annullation tages herved til følge og gennemførelsesafgørelse (EU) 2018/873, som nævnt ovenfor, annulleres delvist.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

A. **Tilsidesættelse af artikel 263 TEUF og 297 TEUF samt retssikkerhedsprincippet.**

- i. **Retten foretog ikke en korrekt retlig vurdering af rammerne for meddelelsen og fastslog med urette, at Kommissionens meddelelse indebærer, at fristen i artikel 263 TEUF begyndte at løbe. Denne tilgang fra Retten er også i strid med retssikkerhedsprincippet.**

Rumænien har gjort gældende, at enhver fejl vedrørende de afgørende elementer i en afgørelse såsom afgørelse 2018/873 kan have en skadelig virkning på meddelelsen og rejse alvorlige problemer vedrørende retssikkerhedsprincippet. Det er følgelig tilstrækkeligt, at der foreligger fejl, som dem, der blev fastslået af Retten, at Kommissionens meddelelse ikke indebærer, at fristen i henhold til artikel 263 begynder at løbe.

Retten kvalificerede forskellen mellem den offentliggjorte udgave og den udgave, der blev meddelt ved afgørelse 2018/873, som minimal, idet den støttede sig på den omstændighed, at denne forskel ikke kunne påvirke forståelsen af afgørelsens ordlyd, for så vidt som ordet »beløb« kun kunne svare til korrektionstypen »det anslåede beløb«. Henset til, at denne korrektionstype ikke findes, finder Rumænien, at den retlige argumentation fra Retten er fejlagtig, at dette indvirker negativt på forståelsen af ordlyden af afgørelse 2018/873, og at meddelelsen blev kompromitteret.

- ii **Retten begik en fejl ved fortolkningen af artikel 263 TEUF ved henvisning til artikel 297, idet den ikke tog hensyn til virkningerne af offentliggørelsen af afgørelse 2018/873 i EU-Tidende i forhold til en effektiv underretning og til retssikkerhedsprincippet.**

I henhold til artikel 263, stk. 6, TEUF, er det nøjagtige kendskab til indholdet af den anfægtede EU-retsakt og ikke det tidspunkt, hvorpå denne retsakt træder i kraft eller har retsvirkning, relevant for udøvelsen af klageretten.

Tidspunktet, hvorpå fristen på to måneder for at anlægge et søgsmål om annullation af en retsakt såsom afgørelse 2018/873, som skal meddeles, men som i henhold til fast og ensartet praksis fra udstederen af retsaktene ligeledes skal offentliggøres i EU-Tidende, begynder at løbe, er offentliggørelsen, hvortil skal lægges de 14 dage, der er fastsat i artikel 59 i Rettens procesreglement.

Denne løsning er så meget desto mere nødvendig, på baggrund af de konkrete omstændigheder, hvorunder afgørelse 2018/873 blev meddelt de rumænske myndigheder og offentliggjort, omstændigheder, der indebærer forskelle i den meddelte ordlyd og den offentliggjorte ordlyd vedrørende afgørelsens væsentligste elementer.

- iii. **Retten tilsidesatte retssikkerhedsprincippet ved at fastslå, at en af de uoverensstemmelser, der blev påpeget af Rumænien (vedrørende korrektionstypen »det anslåede beløb« i forhold til »det faste beløb«) udgjorde formuleringfejl af mindre betydning i den meddelte og offentliggjorte ordlyd, men som hverken blev begået under den administrative procedure eller i den sammenfattende rapport, og som ikke giver anledning til forveksling med hensyn til korrektionens karakter.**
- iv. **Retten tilsidesatte artikel 263 TEUF ved at fastslå, at forskellene mellem den meddelte ordlyd og den ordlyd, der blev offentliggjort i EU-Tidende, som vedrører bestemmelserne i afgørelse 2018/873, der er rettet til andre EU-medlemsstater, var uden relevans, henset til medlemsstatens egenskab af privilegeret sagsøger.**

B. **Tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet, også i forhold til artikel 64 i Rettens procesreglement.**

Rumænien er af den opfattelse, at Retten tilsidesatte kontradiktionsprincippet, eftersom den ikke gav de rumænske myndigheder mulighed for at tage stilling til de oplysninger, der blev givet af Kommissionen som svar på Rettens spørgsmål, oplysninger, som udgjorde grundlaget for, at søgsmålet blev afvist.

(¹) Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2018/873 af 13.6.2018 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT 2018, L 152, s. 29).

RET TEN

Sag anlagt den 17. juni 2019 — XC mod Kommissionen

(Sag T-488/18)

(2019/C 270/31)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: XC (ved advokat C. Bottino)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Retsakten om udelukkelse af sagsøgeren fra den almindelige udvælgelsesprøve EPSO AD/338/17 annulleres i henhold til artikel 270 TEUF.
- Europa-Kommissionens afgørelse C(2018) 3969 annulleres i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF.
- Reserverlisten for den almindelige udvælgelsesprøve EPSO AD/356/18 annulleres i henhold til artikel 270 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for sagsøgerens tab efter Rettens skøn og Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet gjort følgende seks anbringender gældende.

Påstanden om annullation i henhold til artikel 270 TEUF af udelukkelsen af sagsøgeren fra den almindelige udvælgelsesprøve EPSO/AD/338/17.

1. Første anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 3 og artikel 7 i bilag III til vedtægten, som fortolket særligt i dommen i sag T-361/10, Pachitis mod Kommissionen, og i sag T-587/16, HM mod Kommissionen.
2. Andet anbringende vedrører den omstændighed, at forberedelsesproceduren til e-tray-prøven ifølge sagsøgeren udgør en tilsidesættelse af det fortrolighedskrav, der er forbundet med udvælgelseskomiteens procedurer, som er fastsat i artikel 6 i bilag III til vedtægten.
3. Tredje anbringende vedrører den omstændighed, at afholdelsen af e-tray-prøven i henhold til den af EPSO fastsatte fremgangsmåde for sagsøgerens vedkommende udgjorde en indirekte forskelsbehandling hvad angår adgang og en tilsidesættelse af pligten til at tilvejebringe en rimelig tilpasning.

Påstanden om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse C(2018) 3969 i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF.

4. Fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af de principper, der blev fastslået i dommen i sag T-516/14, Alexandrou mod Kommissionen, og i sag C-491/15 P, Typke mod Kommissionen.

Påstanden om annullation af reserverlisten for den almindelige udvælgelsesprøve EPSO AD/356/18 i henhold til artikel 270 TEUF.

5. Femte anbringende vedrører EPSO's manglende kompetence, idet det undlod at fremsende sagsøgerens anmodning om en fornyet undersøgelse i henhold til punkt 4.2.2. i de generelle regler for almindelige udvælgelsesprøver til udvælgelseskomiteen, eller idet det satte sig i samme komités sted i forbindelse med afgørelserne eller begrundelserne.
6. Sjette anbringende vedrører en tilsidesættelse af vedtægtens bestemmelser og af direktivet om forskelsbehandling på grund af handicap.

Sag anlagt den 8. april 2019 — Le Comité de Douzelage de Houffalize mod Europa-Kommissionen og EACEA**(Sag T-236/19)**

(2019/C 270/32)

Processprog: fransk

Parter*Sagsøger:* Le Comité de Douzelage de Houffalize (Houffalize, Belgien) (ved advokat A. Kettels)*Sagsøgte:* Europa-Kommissionen og Forvaltningsorganet for Undervisning, Audiovisuelle Medier og Kultur (EACEA)**Sagsøgerens påstande**

- Den anfægtede retsakt annulleres og/eller ændres.
- Det fastslås, at den sagsøgende komite er berettiget til at anse sin formular »retlig enhed« for gyldig og som følge deraf til at opnå den omtvistede finansiering.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sagsøgerens søgsmål til prøvelse af Kommissionens afgørelse C(2019) 572 final af 4. februar 2019, om afslag på den administrative rekurs sagsøgeren havde indledt til prøvelse af EACEA's afgørelse af 25. juni 2018 om ikke at give støtte i henhold til den ansøgning sidstnævnte havde indgivet i forbindelse med »venskabsbypartnerskaber 2017, anden del« (EACEA 36/2014), har sagsøgeren fremført et enkelt anbringende. Dette anbringende vedrører:

- En tilsidesættelse af artikel 131, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002.
- En tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet.
- En tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og forbuddet mod vilkårlighed.
- Et åbenbart urigtigt skøn.
- Fravær af en passende, tilstrækkelig og relevant begrundelse, idet den anfægtede afgørelse finder, at komiteens berettigede forventning og retssikkerhed ikke er blevet tilsidesat.

Ifølge sagsøgeren besvarer denne afgørelse ikke den præcise klage, sagsøgeren gjorde gældende i denne henseende. Således er de formulerede svar enten uden nogen forbindelse med de argumenter, komiteen fremførte i sin anmodning om fornyet undersøgelse, eller åbenbart utilstrækkelige til at begrunde forkastelsen af argumentet om tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet, eller under alle omstændigheder i strid med disse princippers rækkevidde.

Sagsøgeren har gjort gældende, at komiteen har en berettiget forventning om den omstændighed, at den som enhed uden egen retsevne kan modtage den støtte, som komiteen imidlertid er blevet nægtet. Komiteen begrundede denne berettigede forventning med de afgørelser om tildeling af støtte, som er blevet meddelt komiteen på et tidspunkt, hvor den allerede havde den samme retlige form, dvs. de facto-sammenslutning, at dens faktiske og retlige situation er identisk, og at de normer, der regulerer adgangen for enheder uden egen retsevne ikke er blevet ændret siden. Der foreligger derfor ingen grund til at revurdere denne berettigede forventning og vedtage en anden stillingtagen end den, der tidligere var blevet vedtaget.

Sag anlagt den 6. maj 2019 — Dragomir mod Kommissionen

(Sag T-297/19)

(2019/C 270/33)

*Processprog: rumænsk***Parter***Sagsøger:* Daniel Dragomir (Bukarest, Rumænien) (ved advokat R. Chiriță)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgerens påstande**

- Det fastslås, at Kommissionen har tilsidesat dens forpligtelse til at sikre, at Rumænien overholder det krav, der er fastsat i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.
- Det fastslås, at Kommissionen har tilsidesat dens forpligtelse til at sikre, at Rumænien overholder det krav, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA.
- Det fastslås, at Kommissionen har tilsidesat dens forpligtelse til at sikre, at Rumænien overholder det krav, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse).
- Det fastslås, at Kommissionen har tilsidesat dens forpligtelse til at sikre, at Rumænien overholder retsstatsreglerne, retsinstansernes uafhængighed og de grundlæggende regler for de personer, der henhører under dens kompetence.
- Kommissionen tilpligtes at betale en erstatning på 2 EUR for det ikke-økonomiske tab.
- Europa-Kommissionen tilpligtes fremover at afhjælpe de eksisterende undladelser.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser vedrørende retsvæsenets uafhængighed, som fastsat i afgørelsen om fastsættelse af mekanismen for samarbejde og efterprøvelse, traktaterne og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
 - Kommissionen har bevidst tilsidesat sine forpligtelser vedrørende beskyttelsen af retsstatsreglerne, af det rumænske retsvæsenes uafhængighed stillet over for angreb fra Serviciul Român de Informații (det rumænske efterretningssvæsen) samt af sagsøgerens ret til en retfærdig rettergang.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser vedrørende beskyttelsen af personoplysninger.
 - Kommissionen har enten tilsidesat, eller kun rent formelt overholdt sin forpligtelse til at kontrollere den måde, hvorpå Unions direktiver og forordninger på området for beskyttelse af personoplysninger overholdes.

Sag anlagt den 31. maj 2019 — PNB Banka m.fl. mod ECB

(Sag T-330/19)

(2019/C 270/34)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøgere:* PNB Banka AS (Riga, Letland), CR og CT (ved advokaterne O. Behrends og M. Kirchner)*Sagsøgt:* Den Europæiske Centralbank**Sagsøgernes påstande**

- ECB's afgørelse af 21. marts 2019 vedrørende sagsøgernes påtænkte erhvervelse af kvalificerede kapitalandele i target banken.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført otte anbringender.

1. Første anbringende om, at ECB's vurderingsperiode i henhold til artikel 22, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU ⁽¹⁾ udløb inden den anfægtede afgørelse, og at det derfor ikke længere var muligt for ECB at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse.
2. Andet anbringende om, at ECB tilsidesatte proceduren i henhold til artikel 15 i SSM-forordningen ⁽²⁾ samt artikel 85-87 i SSM-rammeforordningen ⁽³⁾.
3. Tredje anbringende om, at den anfægtede afgørelse er baseret på en fejlagtig fortolkning og anvendelse af vurderingskriterierne i henhold til artikel 23 i direktiv 2013/36/EU og den lettiske gennemførelse heraf.
4. Fjerde anbringende om, at ECB tilsidesatte proportionalitetsprincippet.
5. Femte anbringende om, at ECB ikke tog hensyn til den skønsmæssige karakter af en afgørelse om indsigelse mod en påtænkt erhvervelse.
6. Sjette anbringende om, at ECB fordrejede sagens relevante omstændigheder.
7. Syvende anbringende om, at ECB tilsidesatte princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet.
8. Ottende anbringende om, at ECB tilsidesatte princippet om *nemo auditor* ved ikke at tage hensyn til dens eget ansvar for tab af tillid til reguleringsprocessen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26.6.2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT 2013, L 176, s. 338).

⁽²⁾ Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15.10.2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63).

⁽³⁾ Den Europæiske Centralbanks forordning (EU) nr. 468/2014 af 16.4.2014 om fastlæggelse af en ramme for samarbejde inden for Den Fælles Tilsynsmekanisme mellem Den Europæiske Centralbank og de kompetente nationale myndigheder og med de udpegede nationale myndigheder (SSM-rammeforordningen) (ECB/2014/17) (EUT 2014, L 141, s. 1).

Sag anlagt den 10. juni 2019 — Front Polisario mod Rådet

(Sag T-344/19)

(2019/C 270/35)

*Processprog: fransk***Parter**

Sagsøger: Folkefronten til befrielse af Saguia el-Hamra og Rio de oro (Front Polisario) (ved avocat G. Devers)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Annullationsøgsmålet antages til realitetsbehandling.
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sit søgsmål til prøvelse af Rådets afgørelse (EU) 2019/441 af 4. marts 2019 om indgåelse af partnerskabsaftalen om bæredygtigt fiskeri mellem Den Europæiske Union og Kongeriget Marokko, den tilhørende gennemførelsesprotokol og den brevveksling, der ledsager aftalen (EUT 2019, L 77, s. 4), har sagsøgeren fremsat elleve anbringender.

1. Første anbringende om, at Rådet ikke har kompetence til at vedtage den anfægtede afgørelse, for så vidt som Unionen og Kongeriget Marokko ikke har kompetence til at indgå en international aftale, der finder anvendelse på Vestsahara, på vegne af det vestsahariske folk, som repræsenteres ved Front Polisario.
2. Andet anbringende om, at Rådet har tilsidesat sin pligt til at undersøge, hvorvidt de grundlæggende rettigheder og den humanitære folkeret er blevet overholdt, for så vidt som Rådet ikke undersøgte dette spørgsmål, inden det vedtog den anfægtede afgørelse.
3. Tredje anbringende om, at Rådet har tilsidesat sin forpligtelse til at efterkomme Domstolens domme, for så vidt som den anfægtede afgørelse ser bort fra præmisserne i dom af 27. februar 2018, Western Sahara Campaign UK (C-266/16, EU:C:2018:118).
4. Fjerde anbringende om, at de væsentlige principper og værdier, der er retningsgivende for Unionen på internationalt plan, er blevet tilsidesat, idet:
 - afgørelsen for det første benægter det vestsahariske folks eksistens ved at erstatte det med begreberne »befolkningen i Vestsahara« og »de berørte befolkningsgrupper«, hvorved den tilsidesætter folkets ret til respekt for sin nationale enhed.
 - afgørelsen for det andet opretter en international aftale, der uden det vestsahariske folks samtykke regulerer EU-fartøjernes udnyttelse af fiskeressourcerne, hvorved den tilsidesætter folkets ret til frit at disponere over sine naturressourcer.

- afgørelsen for det tredje opretter en international aftale, som finder anvendelse i det besatte Vestsahara, med Kongeriget Marokko inden for rammerne af dettes annekteringspolitik og de systematiske overtrædelser af de grundlæggende rettigheder, som opretholdelsen af denne politik kræver.
5. Femte anbringende om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, for så vidt som den anfægtede afgørelse er i strid med EU's erklæringer, der gentagne gange har påpeget behovet for at overholde princippet om selvbestemmelse og princippet om traktaters relative virkning.
6. Sjette anbringende om en forkert anvendelse af proportionalitetsprincippet, for så vidt som det — henset til Vestsaharas særskilte og særlige status, den ukrænkelige ret til selvbestemmelse og det vestsahariske folks status som tredjepart — ikke tilkom Rådet at foretage en proportionalitetsafvejning mellem de såkaldte »gevinster«, som fiskeriaftalen vil skabe, og dens konsekvenser for de vestsahariske naturressourcer.
7. Syvende anbringende om en uforenelighed med den fælles fiskeripolitik, for så vidt som EU-fartøjerne i henhold til den aftale, som er indgået ved den anfægtede afgørelse, vil få adgang til det vestsahariske folks fiskeressourcer uden dets samtykke til gengæld for at betale de marokkanske myndigheder en finansiel modydelse, selv om Vestsaharas farvande ikke er marokkanske »farvande« som omhandlet i artikel 61 og 62 i De Forenede Nationers Havretskonvention.
8. Ottende anbringende om en tilsidesættelse af retten til selvbestemmelse, for så vidt som:
- afgørelsen for det første ikke anerkender det vestsahariske folk som en national enhed med ret til selvbestemmelse ved at erstatte det med begreberne »befolkningen i Vestsahara« og »de berørte befolkningsgrupper«
- afgørelsen for det andet uden det vestsahariske folks samtykke regulerer EU-fartøjernes udnyttelse af fiskeressourcerne, hvorved den tilsidesætter folkets ret til frit at disponere over sine naturressourcer
- afgørelsen for det tredje benægter Vestsaharas særskilte og særlige status og bekræfter den ulovlige opdeling heraf med den marokkanske »Mur«, hvorved den tilsidesætter det vestsahariske folks ret til respekt for sit nationale områdes territoriale integritet.
9. Niende anbringende om en tilsidesættelse af princippet om traktaters relative virkning, for så vidt som den anfægtede afgørelse ikke anerkender det vestsahariske folks status som tredjepart i forbindelserne mellem EU og Marokko, og den pålægger folket internationale forpligtelser vedrørende folkets nationale område og naturressourcer uden dets samtykke.
10. Tiende anbringende om en tilsidesættelse af den humanitære folkeret og den internationale strafferet, for så vidt som:
- den anfægtede afgørelse for det første opretter en international aftale, som finder anvendelse i Vestsahara, selv om de marokkanske besættelsesstyrker ikke har *jus tractatus* med hensyn til dette område, og har forbud mod at udnytte områdets naturressourcer.
- EU for det andet ved anvendelsen af den aftale, som er indgået ved den anfægtede afgørelse, kommer til at finansiere marokkansk infrastruktur på det besatte sahariske område, således at Kongeriget Marokko permanent vil kunne installere sin civilbefolkning og bevæbnede styrker på dette område.
- den anfægtede afgørelse for det tredje godkender den ulovlige overførsel af marokkanske bosættere til det besatte sahariske område ved at anvende begreberne »befolkningen i Vestsahara« og »de berørte befolkningsgrupper«.
11. Ellefte anbringende om EU's tilsidesættelse af sine forpligtelser vedrørende retten til internationalt ansvar, idet den anfægtede afgørelse ved at oprette en international aftale med Kongeriget Marokko, som finder anvendelse i Vestsahara, bekræfter de grove overtrædelser af folkeretten, som de marokkanske besættelsesstyrker har begået mod det vestsahariske folk, og yder hjælp og bistand til opretholdelsen af den situation, som er skabt ved disse overtrædelser.

Sag anlagt den 12. juni 2019 — Front Polisario mod Rådet**(Sag T-356/19)**

(2019/C 270/36)

*Processprog: fransk***Parter**

Sagsøger: Folkefronten til befrielse af Saguia el-Hamra og Rio de oro (Front Polisario) (ved avocat G. Devers)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Annullationsøgsmålet antages til realitetsbehandling.
- Den anfægtede forordning annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sit søgsmål til prøvelse af Rådets forordning (EU) 2019/440 af 29. november 2018 om fordeling af fiskerimuligheder i henhold til partnerskabsaftalen om bæredygtigt fiskeri mellem Den Europæiske Union og Kongeriget Marokko og den tilhørende gennemførelsesprotokol (EUT 2019, L 77, s. 1) har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende om, at forordningen mangler retsgrundlag, idet afgørelse 2019/441 er ulovlig.

Anbringendet er inddelt i elleve led, som i det væsentlige er identiske med de elleve anbringender, som er fremsat i forbindelse med sag T-344/19, Front Polisario mod Rådet.

Sag anlagt den 13. juni 2019 — Groupe Canal + mod Kommissionen**(Sag T-358/19)**

(2019/C 270/37)

*Processprog: fransk***Parter**

Sagsøger: Groupe Canal + (Issy-les-Moulineaux, Frankrig) (ved advokaterne P. Wilhelm, P. Gassenbach og O. de Juvigny)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.
- Kommissionens afgørelse af 7. marts 2019 i sag AT.40023 annulleres, for så vidt angår det franske marked og Groupe Canal +'s gældende eller fremtidige kontrakter, på grundlag af artikel 263 TEUF.
- Kommissionen tilpligtes at betale samtlige de omkostninger, som selskabet Groupe Canal + har afholdt.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende vedrører en af Kommissionen begået magtfordrejning, for så vidt som de tilsagn, den har gjort obligatoriske for at opnå målet om geoblokering i filmsektoren, griber ind i de lovgivningsreformer, som EU-lovgiver har vedtaget for nylig.
2. Andet anbringende vedrører Kommissionens åbenbart urigtige skøn med hensyn til artikel 101, stk. 1, TEUF, for så vidt som den fandt, at de af NBCUniversal, Sony Pictures, Warner Bros og Sky foreslåede tilsagn ikke påvirkede den kulturelle mangfoldighed og mere generelt finansieringen og udnyttelse af film på Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.
3. Tredje anbringende vedrører Kommissionens tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, for så vidt som de tilsagn, den gjorde bindende, står i et åbenbart urimeligt forhold til de udtrykte betænkeligheder vedrørende konkurrencen og er i strid med tredjemands interesser.

Sag anlagt den 19. juni 2019 — Camerin mod Kommissionen

(Sag T-367/19)

(2019/C 270/38)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Laure Camerin (Bastia, Frankrig) (ved advokat M. Casado García-Hirschfeld)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Søgsmålet fremmes til realitetsbehandling og sagsøgeren gives medhold.
- Følgelig annulleres den anfægtede afgørelse delvist.

- Sagsøgte tilpligtes at erstatte det ikke-økonomiske tab forvoldt ved lønkontorets retsakter og adfærd, som skal være genstand for en samlet vurdering og som sagsøgeren efter ret og billighed har opgjort til 50 000 EUR.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet mod afgørelsen fra Kommissionens lønkontor »Forvaltning og Fastsættelse af Individuelle Rettigheder« (herefter »Kommissionens lønkontor«) vedrørende opfyldelsen af en arrest vedtaget af en belgisk retsinstitution, for så vidt som sidstnævnte forbeholder sig ret til igen at tilbageholde et beløb på 3 839,60 EUR i sagsøgerens ikke-forfaldne pensioner, har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 1 og artikel 25 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, tilsidesættelse af artikel 6 i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) og anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn. I denne henseende er det sagsøgerens opfattelse, at ingen begrundelse og intet retsgrundlag begrundet Kommissionens lønkontors afgørelse om fortsat at tilbageholde mere end to tredjedele af hendes pension.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af legalitetsprincippet og af retssikkerhedsprincippet. Ifølge sagsøgeren er vedtægten en »lex specialis«, som har forrang for national ret: på området for eksistensminimum er der også vigtige vedtægtsbestemmelser, som fraviger såvel EU-arbejdsretten som den nationale arbejdsret.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af princippet om god forvaltning og af omsorgsprincippet, for så vidt som der ikke blev givet nogen begrundelse vedrørende de faktiske omstændigheder eller beviser, som ville kunne begrunde Kommissionens lønkontors afgørelse om at forbeholde sig ret til igen at tilbageholde et beløb på 3 839,60 EUR i sagsøgerens ikke-forfaldne pensioner.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af lighedsprincippet og af princippet om forbud mod forskelsbehandling, bl.a. for så vidt som, hvis man følger Kommissionens lønkontors fortolkning, eksistensminimum afhænger af det land, hvori tjenestemanden har været bosat.

Sagsøgeren har ligeledes nedlagt påstand om erstatning af det ikke-økonomiske tab, hun har lidt som følge af de ulovligheder, som Kommissionens lønkontor har begået, og som ikke gør det muligt for hende at leve anstændigt.

Sag anlagt den 18. juni 2019 — Datenlotsen Informationssysteme mod Kommissionen

(Sag T-368/19)

(2019/C 270/39)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Datenlotsen Informationssysteme GmbH (Hamburg, Tyskland) (ved advokat T. Lübbig)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Europa-Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 108 TEUF, idet den har undladt at afslutte den formelle undersøgelsesprocedure i sag SA.34402 (2015/C ex 2012/NN) med en afgørelse, jf. artikel 108, stk. 2, TEUF, henholdsvis artikel 9, stk. 1, i forordning 2015/1589 ⁽¹⁾, inden for en rimelig frist.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført fire anbringender.

1. Første anbringende: Tilsidesættelse af artikel 108 TEUF grundet manglende afslutning af den formelle undersøgelsesprocedure.
 - Det gøres inden for rammerne af det første anbringende gældende, at sagsbehandlingstiden på mere end syv år må bedømmes til at være urimelig. Sagsøgeren gør i denne henseende gældende, at henset til sagsøgtens omfattende viden og det ringe antal åbne spørgsmål, burde en afgørelse allerede være blevet truffet. Endvidere er en snarlig afgørelse nødvendig grundet sagsøgers påtrængende erhvervs-mæssige behov.
2. Andet anbringende: Tilsidesættelse af retten til en rimelig sagsbehandlingstid, som er en del af retten til god forvaltning, jf. artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder
 - Inden for rammerne af det andet anbringende gøres argumenter gældende, som i det væsentlige er identiske med eller ligner de argumenter, der fremføres inden for rammerne af det første anbringende.
3. Tredje anbringende: Tilsidesættelse af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med artikel 20 i dette charter
 - Inden for rammerne af det tredje anbringende gøres det først og fremmest gældende, at Kommissionen har tilsidesat kodeksen for god praksis ved behandling af statsstøttesager ved forskellige foranstaltninger, der har forsinket proceduren.
4. Fjerde anbringende: Tilsidesættelse af retten til en begrundelse, som er en del af retten til adgang til effektive retsmidler, jf. artikel 47 og artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder
 - Inden for rammerne af det fjerde anbringende gøres det gældende, at Kommissionen ikke generelt kunne lægge til grund, at videre efterforskning var nødvendig, men at den skulle have uddybet dette og godtgjort det på en måde, der kunne efterprøves.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT L 248 af 24.9.2015, s. 9).

Sag anlagt den 20. juni 2019 — Pisoni mod Parlamentet

(Sag T-375/19)

(2019/C 270/40)

*Processprog: italiensk***Parter***Sagsøger:* Ferruccio Pisoni (Trento, Italien) (ved advokat M. Paniz)*Sagsøgt:* Europa-Parlamentet**Sagsøgerens påstande**

- Meddelelsen fra Europa-Parlamentets Generaldirektorat for Finans, som har gennemført afgørelse nr. 14/2018 fra det italienske parlaments præsidium af 12. juli 2018 og/eller afgørelse nr. 6/2018 fra det italienske senats præsidium, annulleres.
- Den nye fastsættelse og genberegningen af den af Europa-Parlamentet tildelte livrente annulleres.
- Det fastslås, at sagsøgeren har ret til at opretholde den pågældende livrente, som han har modtaget og vil modtage i henhold til den lovgivning, som var gældende inden afgørelse nr. 14/2018 fra det italienske parlaments præsidium af 12. juli 2018 og/eller afgørelse nr. 6/2018 fra det italienske senats præsidium, og Europa-Parlamentet tilpligtes at betale de uretmæssigt tilbageholdte beløb forhøjet med revaluering og lovbestemte renter fra tidspunktet for tilbageholdelsen.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at gennemføre den fremtidige dom og øjeblikkeligt og fuldstændigt at genoprette den oprindelige livrente samt at betale erstatning, hvis og i det omfang der er blevet forvoldt sagsøgeren skade.
- Europa-Parlamentet tilpligtes under alle omstændigheder at betale fuldstændigt nyopgjorte udgifter og advokatsalærer, foruden moms, administrative gebyrer og et fast beløb.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er i det væsentlige de samme som i sag T-345/19, Santini mod Parlamentet.

Sag anlagt den 21. juni 2019 — Topcart mod EUIPO — Carl International (TC CARL)

(Sag T-377/19)

(2019/C 270/41)

*Stævningen er affattet på tysk***Parter***Sagsøger:* Topcart GmbH (Wiesbaden, Tyskland) (ved advokat M. Gail)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Carl International (Limonest, Frankrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Topcart GmbH

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket TC CARL — registreringsansøgning nr. 14 957 542

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 2. april 2019 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1826/2018-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 60, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 21. juni 2019 — Topcart mod EUIPO — Carl International (TC CARL)

(Sag T-378/19)

(2019/C 270/42)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Topcart GmbH (Wiesbaden, Tyskland) (ved advokat M. Gail)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Carl International (Limonest, Frankrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Topcart GmbH

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket TC CARL — registreringsansøgning nr. 15 048 556

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 2. april 2019 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 1617/2018-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 60, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 21. juni 2019 — Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation mod EUIPO (Serviceplan)

(Sag T-379/17)

(2019/C 270/43)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation GmbH & Co. KG (München, Tyskland) (ved advokaterne B. Koch og P. Schmitz)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket Serviceplan — registreringsansøgning nr. 15 234 669

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 18. marts 2019 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 1424/2018-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som klagen ikke herved tages til følge.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 94, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 21. juni 2019 — Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation mod EUIPO (Serviceplan Solutions)**(Sag T-380/19)**

(2019/C 270/44)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Serviceplan Gruppe für innovative Kommunikation GmbH & Co. KG (München, Tyskland) (ved advokaterne B. Koch og P. Schmitz)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket Serviceplan Solutions — registreringsansøgning nr. 15 244 742

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 25. marts 2019 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 1427/2018-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som klagen ikke blev taget til følge.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 94, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 21. juni 2019 — adp Gauselmann mod EUIPO — Gameloft (City Mania)**(Sag T-381/19)**

(2019/C 270/45)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* adp Gauselmann GmbH (Lübeck, Tyskland) (ved advokat P. Koch Moreno)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Gameloft SE (Paris, Frankrig)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Ansøger af det omtvistede varemærke:* Gameloft SE*Det omtvistede varemærke:* Ansøgning om EU-ordmærket City Mania — registreringsansøgning nr. 15 936 339*Sagen for EUIPO:* Indsigelsessag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 11. april 2019 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 976/2018-2)**Påstande**

- Det fastslås, at søgsmålet er velbegrunder og den anfægtede afgørelse annulleres, idet det fastslås, at der foreligger risiko for forveksling mellem de omtvistede varemærker, og følgelig afslås registrering af det ansøgte varemærke fuldstændigt.
- EUIPO og den anden part i sagen for appelkammeret, såfremt sidstnævnte intervenserer i sagen, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b) i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001

Sag anlagt den 25. juni 2019 — Turk Hava Yollari mod EUIPO — Sky (skylife)**(Sag T-382/19)**

(2019/C 270/46)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* Turk Hava Yollari AO (Istanbul, Tyrkiet) (ved advokat R. Almaraz Palmero)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Sky Ltd (Isleworth, Det Forenede Kongerige)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Indehaver af det omtvistede varemærke:* Turk Hava Yollari AO*Det omtvistede varemærke:* International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af ordmærket skylife — International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret nr. 898 322*Sagen for EUIPO:* Ugyldighedssag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 23. april 2019 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 880/2018-4)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO pålægges at erklære den anfægtede internationale varemærkeregistriering nr. 898 322 gyldig for alle varer og tjenesteydelser i klasse 39 og 41.
- EUIPO og intervenienten, Sky Limited tilpligtes at betale alle omkostninger forbundet med sagens behandling for Retten, herunder omkostningerne forbundet med sagens behandling ved Fjerde Appelkammer.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 60, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 21. juni 2019 — CI m.fl. mod Parlamentet og Rådet

(Sag T-383/19)

(2019/C 270/47)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: CI, CJ, CK, CL og CN (ved advokat J. Fouchet)

Søgte: Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/592 af 10. april 2019 om ændring af forordning (EU) 2018/1806 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav, for så vidt angår Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen annulleres.
- Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder advokatsalær op til 5 000 EUR.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført tre anbringender.

1. Første anbringende om en ved forordning (EU) 2019/592 foretaget tilsidesættelse af de rettigheder, der er erhvervet gennem unionsborgerskabet.

Sagsøgerne har for det første anført, at Parlamentet og Rådet har tilsidesat deres ret til privatliv og familieliv, idet de i mere end 15 år har haft deres liv i en anden EU-medlemsstat, en stat, som de har tætte bånd til: Nogle har en ægtefælle og børn, der er statsborgere i en anden medlemsstat, eller de ejer fast ejendom dér.

For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede forordning tilsidesætter ligestillingsprincippet, eftersom forordningen anerkender fortabelse af de rettigheder, som de udleder af deres unionsborgerskab, uden at sondre mellem de statsborgere, som er omfattet af reglen om, at deres stemmeret ophører efter 15 års ophold uden for Det Forenede Kongerige, og de øvrige statsborgere.

2. Andet anbringende om en ved den anfægtede forordning foretaget tilsidesættelse af Gibraltars status, eftersom henvisningen til Gibraltar i den anfægtede forordning som værende »en koloni under den britiske krone« kun kan skabe et ugunstigt klima for forsoningen mellem Spanien og Det Forenede Kongerige til skade for indbyggere i Gibraltars rettigheder.
3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af den visumfritagelse, som er tildelt britiske statsborgere med forordning 2018/1240, fordi sagsøgerne fremover skal ansøge om en ETIAS-rejsetilladelse, og der dermed er mulighed for, at de nægtes denne tilladelse.

Sag anlagt den 25. juni 2019 — Mazzone mod Parlamentet

(Sag T-385/19)

(2019/C 270/48)

Processprog: italiensk

Parter*Sagsøger:* Antonio Mazzone (Napoli, Italien) (ved advokat M. Paniz)*Sagsøgt:* Europa-Parlamentet**Sagsøgerens påstande**

- Meddelelsen fra Europa-Parlamentets Generaldirektorat for Finans, som har gennemført afgørelse nr. 14/2018 fra det italienske parlaments præsidium af 12. juli 2018 og/eller afgørelse nr. 6/2018 fra det italienske senats præsidium, annulleres.
- Den nye fastsættelse og genberegningen af den af Europa-Parlamentet tildelte livrente annulleres.
- Det fastslås, at sagsøgeren har ret til at oppebære den pågældende livrente, som han har modtaget og vil modtage i henhold til den lovgivning, som var gældende inden afgørelse nr. 14/2018 fra det italienske parlaments præsidium af 12. juli 2018 og/eller afgørelse nr. 6/2018 fra det italienske senats præsidium, og Europa-Parlamentet tilpligtes at betale de uretmæssigt tilbageholdte beløb forhøjet med revaluering og lovbestemte renter fra tidspunktet for tilbageholdelsen.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at gennemføre den fremtidige dom og øjeblikkeligt og fuldstændigt at genoprette den oprindelige livrente samt at betale erstatning, hvis og i det omfang der er blevet forvoldt sagsøgeren skade.
- Europa-Parlamentet tilpligtes under alle omstændigheder at betale fuldstændigt nyopgjorte udgifter og advokatsalærer, foruden moms, administrative gebyrer og faste omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til dem, der blev gjort gældende i sag T-345/19, Santini mod Parlamentet.

Sag anlagt den 28. juni 2019 — Puigdemont i Casamajó og Comín i Oliveres mod Parlamentet

(Sag T-388/19)

(2019/C 270/49)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Carles Puigdemont i Casamajó (Waterloo, Belgien) og Antoni Comín i Oliveres (Waterloo) (ved advokat P. Bekaert, B. Emmerson QC og advokaterne G. Boye og S. Bekaert)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgernes påstande

- Annullation af Parlamentets afgørelse om at nægte sagsøgerne adgang til den særlige modtagelsestjeneste, der er oprettet for valgte medlemmer af Parlamentet, og af instruksen fra Parlamentets formand af 29. maj 2019, som forhindrede dem i at indgive den skriftlige erklæring, der kræves i henhold til regel 3, stk. 2, i procesreglementet.
- Annullation af Parlamentets afgørelse, som bekræftet i skrivelsen uden retligt grundlag fra Parlamentets formand af 27. juni 2019, om ikke at tage hensyn til de resultater, som officielt blev meddelt af Spanien af valget til Europa-Parlamentet af 26. maj 2019, og af den efterfølgende afgørelse om at tage hensyn til en anden og ufuldstændig liste over valgte medlemmer, meddelt den 17. juni 2019 af de spanske myndigheder, som ikke omfatter sagsøgerne.
- Annullation af Parlamentets afgørelse om at behandle meddelelsen fra den spanske valgkommission af 20. juni 2019 således, at den fratager erklæringen om sagsøgernes valg som medlemmer af Parlamentet dens retsvirkninger, hvilket udgør en ulovlig erklæring af en ledig plads, som tilsidesætter artikel 13 i valgakten af 1976, som kan tilskrives Parlamentet.
- Annullation af Parlamentets afgørelse, som bekræftet i skrivelsen uden retligt grundlag fra Parlamentets formand af 27. juni 2019, om nægtelse af, i henhold til regel 3, stk. 2, i Parlamentets procesreglement, at sikre sagsøgernes ret til at indtage deres pladser i Parlamentet og i dets organer og til at nyde alle de rettigheder, der er forbundet hermed fra datoen for det første møde og indtil en afgørelse er truffet vedrørende tvisterne, som kan tilskrives både Parlamentet og de retslige myndigheder i Spanien.
- Annullation af formanden for Parlamentets afgørelse, som bekræftet i skrivelsen uden retligt grundlag fra Parlamentets formand af 27. juni 2019, om nægtelse af at forsvare sagsøgernes privilegier og immuniteter i henhold til artikel 9 i protokol (nr. 7) vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, i overensstemmelse med regel 8 i procesreglementet.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne og i overensstemmelse med artikel 340, stk. 2, TEUF, tilpligtes sagsøgte at betale erstatning for de lidte tab: tabet af den månedsløn, der tildeles medlemmerne af Europa-Parlamentet, plus en symbolsk erstatning på 1 EUR for det ikke-økonomiske tab.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført fem anbringender.

1. Første anbringende om, at Parlamentets afgørelse om at nægte sagsøgerne adgang til den særlige modtagelsestjeneste, der er oprettet for valgte medlemmer af Parlamentet, og instruksen fra Parlamentets formand af 29. maj 2019 er i strid med artikel 20, artikel 21 og artikel 39, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

2. Andet anbringende om, at Parlamentets afgørelse om ikke at tage hensyn til de resultater, som officielt blev meddelt af Spanien af valget til Europa-Parlamentet af 26. maj 2019, og den efterfølgende afgørelse om at tage hensyn til en anden og ufuldstændig liste over valgte medlemmer, meddelt den 20. juni 2019 af de spanske myndigheder, som ikke omfatter sagsøgerne, er i strid med artikel 12 i valgakten fra 1976 og med artikel 3, stk. 2, i Det Europæiske Råds afgørelse 2018/937 ⁽¹⁾, sammenholdt med chartrets artikel 39, stk. 2, artikel 10, stk. 1 og stk. 2, TEU, artikel 14, stk. 2 og stk. 3, TEU og artikel 1, stk. 3, i valgakten af 1976.
3. Tredje anbringende om, at Parlamentets afgørelse om at behandle meddelelsen fra den spanske valgkommission af 20. juni 2019 således, at den fratager erklæringen om sagsøgernes valg som medlemmer af Parlamentet dens retsvirkninger, udgør en ulovlig erklæring af en ledig plads, som tilsidesætter artikel 13 i valgakt af 1976, som kan tilskrives Parlamentet, og er i strid med artikel 6, stk. 2, artikel 8 og artikel 13 i valgakten fra 1976, sammenholdt med chartrets artikel 39, stk. 2, artikel 10, stk. 1 og stk. 2, TEU, artikel 14, stk. 2 og stk. 3, TEU og artikel 1, stk. 3, i valgakten af 1976.
4. Fjerde anbringende om, at Parlamentets afgørelse om nægtelse af, i henhold til regel 3, stk. 2, i Parlamentets procesreglement, at sikre sagsøgernes ret til at indtage deres pladser i Parlamentet og i dets organer og til at nyde alle de rettigheder, der er forbundet hermed fra datoen for det første møde og indtil en afgørelse er truffet vedrørende tvisterne, som kan tilskrives både Parlamentet og de retslige myndigheder i Spanien, er i strid med regel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets procesreglement og artikel 5, stk. 1, og artikel 12 i valgakten af 1976, sammenholdt med chartrets artikel 39, stk. 2, artikel 10, stk. 1 og stk. 2, TEU, artikel 14, stk. 2 og stk. 3, TEU og artikel 1, stk. 3, i valgakten af 1976.
5. Femte anbringende om, at Parlamentets afgørelse om nægtelse af at forsvare sagsøgernes privilegier og immuniteter i henhold til artikel 9 i protokol (nr. 7) vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter er i strid med regel 5, stk. 2, i Europa-Parlamentets procesreglement, artikel 6, stk. 2, i valgakten af 1976, og artikel 9 i nævnte protokol, sammenholdt med chartrets artikel 39, stk. 2, artikel 10, stk. 1 og stk. 2, TEU, artikel 14, stk. 2 og stk. 3, TEU og artikel 1, stk. 3, i valgakten af 1976.

⁽¹⁾ Det Europæiske Råds afgørelse (EU) 2018/937 af 28.6.2018 om Europa-Parlamentets sammensætning (EUT L 165I af 2.7.2018, s. 1).

Sag anlagt den 27. juni 2019 — Coppo Gavazzi mod Parlamentet

(Sag T-389/19)

(2019/C 270/50)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Maria Teresa Coppo Gavazzi (Milano, Italien) (ved advokat M. Merola)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Den foranstaltning, som sagsøgeren blev oplyst om ved den anfægtede meddelelse, hvorved Europa-Parlamentet har foretaget en ny fastsættelse af alderspensionsrettighederne og krævet tilbagebetaling af det beløb, der er blevet udbetalt på grundlag af den tidligere pensionsberegning, erklæres ugyldig eller annulleres i sin helhed.

- Europa-Parlamentet pålægges at tilbagebetale de uretmæssigt indeholdte beløb med tillæg af lovbestemt rente fra datoen for indeholdelsen, indtil betaling sker, og tilpligtes at opfylde den dom, der afsiges i sagen, og at påtage sig alle initiativer, retsakter eller foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre en umiddelbar og fuldstændig reetablering af pensionens oprindelige omfang.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det foreliggende søgsmål er rettet mod den retsakt, hvorved Europa-Parlamentet har foretaget en ny fastsættelse af sagsøgerens alderspensionsrettigheder efter ikrafttrædelsen den 1. januar 2019 af beslutning nr. 14/2018 truffet af Ufficio di Presidenza della Camera dei Deputati (deputeretkammerets præsidium, Italien) og krævet tilbagebetaling af det beløb, der er blevet udbetalt på grundlag af den tidligere pensionsberegning.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om, at udstederen af retsakten savner kompetence, om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og om deraf følgende tilsidesættelse af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder
 - I denne henseende gøres det gældende, at Europa-Parlamentets meddelelse er ulovlig, fordi den er behæftet med alvorlige og åbenbare undladelser af først og fremmest processuel karakter, navnlig at afgørelsen blev truffet af Generaldirektoratet for Finans og ikke af Europa-Parlamentets Præsidium i overensstemmelse med, hvad der er fastsat i artikel 11 a, stk. 6, og artikel 25, stk. 3, i Europa-Parlamentets forretningsorden. Meddelelsen angiver på ingen måde grundene til, at den er blevet vedtaget, som har medført den automatiske anvendelse af den italienske beslutning.
2. Andet anbringende om manglende hjemmel for den anfægtede retsakt og en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 75 i gennemførelsesbestemmelserne til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer
 - I denne henseende gøres det gældende, at den anfægtede retsakt fejlagtigt angiver bilag III til regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer (herefter »godtgørelsesregulativet«) og artikel 75 i gennemførelsesbestemmelserne til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer (herefter »gennemførelsesbestemmelserne«). Pensionsordningen i henhold til godtgørelsesregulativet bortfaldt den 14. juli 2009 med ikrafttrædelsen af statuten for Europa-Parlamentets medlemmer. Hvad angår artikel 75 i gennemførelsesbestemmelserne, der henviser til bilag III til godtgørelsesregulativet, bemyndiger denne bestemmelse ikke Europa-Parlamentet til at vedtage foranstaltninger som den anfægtede foranstaltning.
3. Tredje anbringende om, at meddelelsen klart tilsidesætter det lovgivningsforbehold, som er fastsat i artikel 75, stk. 2, i gennemførelsesbestemmelserne, der udtrykkeligt henviser til de betingelser, som er fastsat i den nationale lovgivning, hvilket udelukker relevansen af interne beslutninger truffet af en medlemsstats deputeretkammer
 - I denne henseende gøres det gældende, at ændringerne i henhold til beslutning nr. 14/2018 truffet af Ufficio di Presidenza della Camera dei Deputati (deputeretkammerets præsidium, Italien) ikke blev vedtaget ved en statslig lov, men blot ved en beslutning truffet af et deputeretkammerets præsidium.
4. Fjerde anbringende om åbenbar tilsidesættelse af de almindelige EU-retlige principper, såsom retssikkerhedsprincippet, princippet om den berettigede forventning, princippet om beskyttelse af velerhvervede rettigheder og lighedsprincippet
 - I denne henseende gøres det gældende, at den anfægtede beslutning i alvorlig grad krænker de tidligere parlamentsmedlemmers tillid til, at de rettigheder, som de allerede har erhvervet, er urørlige, såvel som de forventninger, som er skabt på grundlag af de retlige rammer, der var gældende på tidspunktet for deres mandat. Hertil kommer, at den betydelige nedsættelse af de udbetalinger, der tilkommer tidligere parlamentsmedlemmer på grundlag af de tidligere gældende regler, ikke synes at være understøttet af nogen passende normativ begrundelse eller noget tvingende krav, således som det kræves i Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis.

Sag anlagt den 27. juni 2019 — Muscardini mod Parlamentet**(Sag T-390/19)**

(2019/C 270/51)

*Processprog: italiensk***Parter***Sagsøger:* Cristiana Muscardini (Milano, Italien) (ved advokat M. Merola)*Sagsøgt:* Europa-Parlamentet**Sagsøgerens påstande**

- Det fastslås, at den foranstaltning som sagsøgeren blev underrettet om ved den anfægtede meddelelse, hvormed Europa-Parlamentet foretog en fornyet beregning af alderspensionsrettighederne og fastslog, at det beløb, der var blevet udbetalt på grundlag af den tidligere pensionsberegning, skulle tilbagebetales, er en nullitet eller bør annulleres.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at tilbagebetale alle beløb, der var blevet ulovligt tilbageholdt, med tillæg af renter regnet fra datoen for tilbageholdelsen ved kilden og Europa-Parlamentet tilpligtes at opfylde den afsagte dom og at iværksætte alle initiativer, retsakter eller foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre en øjeblikkelig og fuldstændig genopretning af den oprindelige pensionsudbetaling.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-389/19, Coppo Gavazzi mod Parlamentet.

Sag anlagt den 27. juni 2019 — Vinci mod Parlamentet**(Sag T-391/19)**

(2019/C 270/52)

*Processprog: italiensk***Parter***Sagsøger:* Luigi Vinci (Milano, Italien) (ved advokat M. Merola)*Sagsøgt:* Europa-Parlamentet**Sagsøgerens påstande**

- Den foranstaltning, som sagsøgeren blev oplyst om ved den anfægtede meddelelse, hvorved Europa-Parlamentet har foretaget en ny fastsættelse af alderspensionsrettighederne og krævet tilbagebetaling af det beløb, der er blevet udbetalt på grundlag af den tidligere pensionsberegning, erklæres ugyldig eller annulleres i sin helhed.

- Europa-Parlamentet pålægges at tilbagebetale de uretmæssigt indeholdte beløb med tillæg af lovbestemt rente fra datoen for indeholdelsen, indtil betaling sker, og tilpligtes at opfylde den dom, der afsiges i sagen, og at påtage sig alle initiativer, retsakter eller foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre en umiddelbar og fuldstændig retablering af pensionens oprindelige omfang.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til dem, der blev gjort gældende i sag T-389/19, Coppo Gavazzi mod Parlamentet.

Sag anlagt den 27. juni 2019 — Mantovani mod Parlamentet

(Sag T-392/19)

(2019/C 270/53)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Agostino Mantovani (Brescia, Italien) (ved advokat M. Merola)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Den foranstaltning, som sagsøgeren blev oplyst om ved den anfægtede meddelelse, hvorved Europa-Parlamentet har foretaget en ny fastsættelse af alderspensionsrettighederne og krævet tilbagebetaling af det beløb, der er blevet udbetalt på grundlag af den tidligere pensionsberegning, erklæres ugyldig eller annulleres i sin helhed.
- Europa-Parlamentet pålægges at tilbagebetale de uretmæssigt indeholdte beløb med tillæg af lovbestemt rente fra datoen for indeholdelsen, indtil betaling sker, og tilpligtes at opfylde den dom, der afsiges i sagen, og at påtage sig alle initiativer, retsakter eller foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre en umiddelbar og fuldstændig retablering af pensionens oprindelige omfang.
- Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til dem, der blev gjort gældende i sag T-389/19, Coppo Gavazzi mod Parlamentet.

Sag anlagt den 28. juni 2019 — Iccrea Banca mod SRB

(Sag T-400/19)

(2019/C 270/54)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo (Rom, Italien) (ved advokaterne P. Messina, F. Isgrò og A. Dentoni Litta)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans

Sagsøgerens påstande

A) Principalt:

- Afgørelse fra Den Fælles Afviklingsinstans nr. SRB/ES/SRF/2019/10 af 16. april 2019 og i givet fald bilagene til denne afgørelse, samt alle eventuelle efterfølgende afgørelser fra denne instans, selv hvis de måtte være ubekendte, på grundlag af hvilke Banca d'Italia har vedtaget afgørelse nr. 0543938/19 af 24. april 2019 og nr. 0733800/19 af 7. juni 2019, annulleres.
- Der betales erstatning til Iccrea Banca for skade forvoldt af Den Fælles Afviklingsinstans ved fastlæggelsen af de bidrag, som sagsøgeren skyldte, i form af højere rater betalt af Iccrea Banca.

B) Subsidiært, såfremt der ikke gives medhold i de principale påstande:

- Artikel 5, stk. 1, litra a) og f), i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger ⁽¹⁾ erklæres ugyldig som følge af tilsidesættelse af grundlæggende EU-retlige principper, navnlig princippet om ligebehandling, princippet om forbud mod forskelsbehandling og proportionalitetsprincippet som fastsat i artikel 2 TEU og som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol.

C) Under alle omstændigheder tilpligtes Den Fælles Afviklingsinstans at betale sagsomkostningerne

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålet er anlagt til prøvelse af afgørelse fra Den Fælles Afviklingsinstans nr. SRB/ES/SRF/2019/10 af 15. april 2016 og bilagene hertil, samt alle efterfølgende afgørelser fra denne instans, selv hvis de måtte være ubekendte, som lå til grund for fastlæggelsen af de bidrag, som sagsøgeren skulle betale i medfør af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende vedrørende manglende sagsoplysning, fejlagtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, tilsidesættelse og fejlagtig anvendelse af artikel 5, [stk. 1,] litra a), i forordning 2015/63 og tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet om god forvaltning.
 - Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at Den Fælles Afviklingsinstans har foretaget en fejlagtig anvendelse af artikel 5, [stk. 1,] litra a), i forordning 2015/63 ved at foretage beregninger af de bidrag, som sagsøgeren skyldte, uden at tage concerninterne passiver i betragtning.
2. Andet anbringende vedrørende manglende sagsoplysning, fejlagtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, tilsidesættelse og fejlagtig anvendelse af artikel 5, [stk. 1,] litra f), i forordning 2015/63 og tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet om god forvaltning.
 - Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at Den Fælles Afviklingsinstans har foretaget en fejlagtig anvendelse af artikel 5, [stk. 1,] litra f), i forordning 2015/63 ved at skabe en situation med dobbelt regnskabsføring.
3. Tredje anbringende vedrørende et EU-retligt organs ulovlige adfærd og vedrørende erstatning uden for kontraktforhold i henhold til artikel 268 TEUF.
 - Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at Den Fælles Afviklingsinstans adfærd er udtryk for alle de forhold, der altid har været gældende i henhold til EU-retlig retspraksis for at ifalde et sådant ansvar, nemlig en EU-institutions ulovlige adfærd, en reel skade og årsagssammenhæng mellem adfærden og skaden
4. Fjerde anbringende vedrørende, som gøres gældende subsidiært og underordnet, vedrørende tilsidesættelse af effektivitetsprincippet, ækvivalensprincippet og ligebehandlingsprincippet, som medfører, at forordning 2015/63 ikke skal finde anvendelse.
 - Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at en mulig modsætning mellem forordning 2015/63 og sagsøgerens situation ville være i strid med de ovennævnte principper, for så vidt som de personer, der befinder sig i samme faktiske situation som Iccrea, ville kunne drage fordel af nedsættelser i bidragene, hvilket ville føre til en ulovlig forværring af sagsøgerens situation, og have den konsekvens, at tilsvarende situationer ville blive behandlet forskelligt.

(¹) EUT 2015, L 11, s. 44.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA